

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

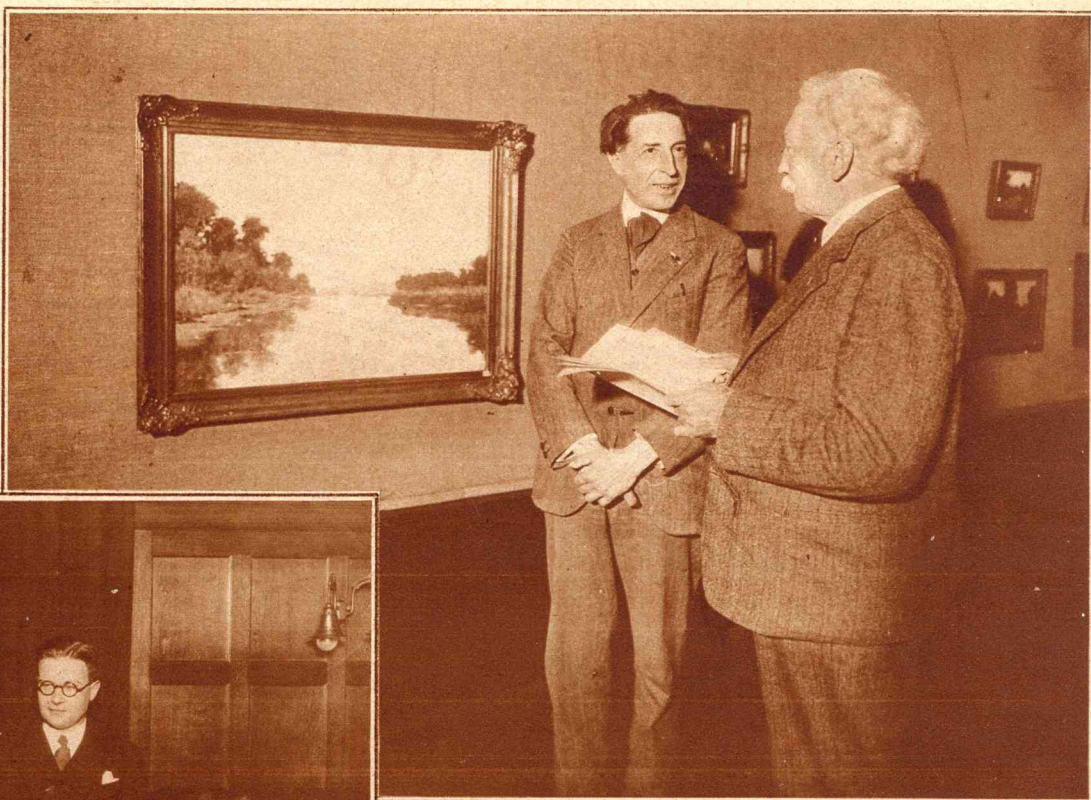

ONTSTELTENIS

(Film Film)

Amsterdamsch Nieuws

De kunstschilder Gerard van Vliet houdt ter gelegenheid van zijn vijftigsten verjaardag een eere-tentoonstelling in 't Stedelijk Museum. De kunstenaar met het raadslid Klaas de Vries voor een van zijn werken.

De commissie, welke onder voorzitterschap van mr. K. Jansma actie voerde tot afschaffing van de zakelijke bedrijfsbelasting zag haar werk bekrond, daar de Raad een desbetreffend voorstel aannam, en is ontbonden.

De bekende Amsterdammer Lion van Lier, certijds directeur van het Grand Theatre, is dezer dagen overleden en op stadskosten begraven. In den stoet, die van den Stadsschouwburg vertrok, liepen verschillende bekende tooneelisten mede. Op den voorgrond o.a. de tachtigjarige mevr. Theo Mann-Bouwmeester.

De postbeambte, die slachtoffer werd van den brutalen roofoverval in de Kerkstraat, voor het postkantoor gekiekt.

Ir. A. Keppler, de zoo verdienstelijke directeur van den Gemeentelijken Woningdienst, werd bij zijn zilveren jubileum als zoodanig door het gemeentebestuur en particulieren gehuldigd.

SLACHTOFFERSSTORM

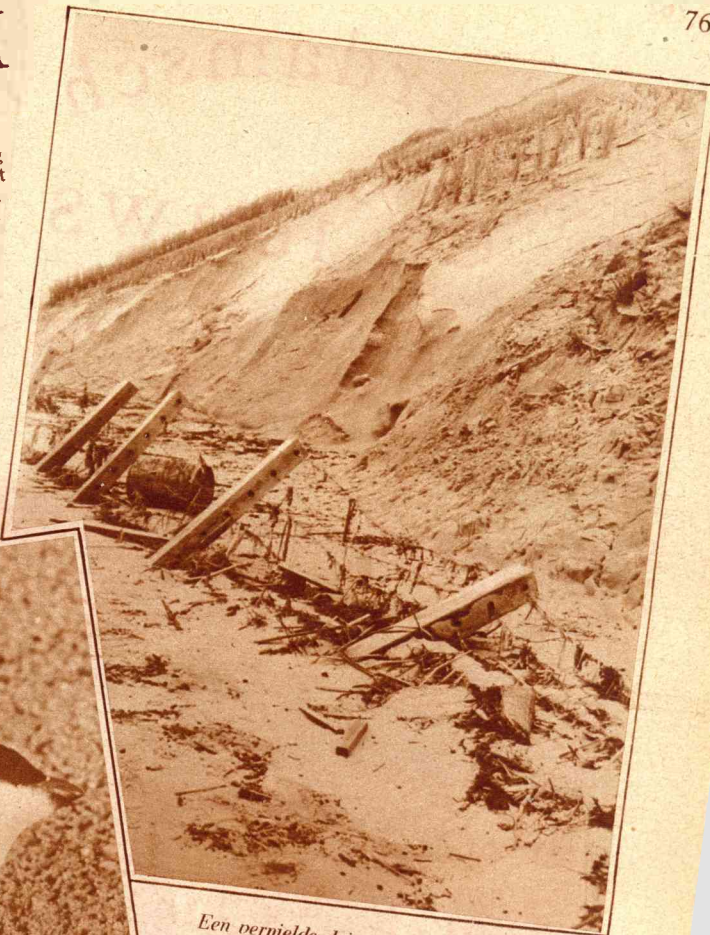
VAN DEN

Bij den Noordschen stormvogel bevinden zich de neusgaten niet, zooals bij de meeste andere vogels, ter weerszijden van den bovensnavel, doch in een buis er bovenop.

De stormen der laatste weken hebben op de eerste plaats de kuststrook danig geteisterd. En, zooals bijna ieder najaar, heeft hier en daar de duinvoet het zóó zwaar te verduren gehad, dat de zee er de sporen van haar gesperden muil duidelijk in achterliet. Maar in 't bijzonder treffen ons nu bij een wandeling langs het strand de aangespoelde lijkes der zeevogels, die aan het geweld van den storm ten slachtoffer vielen. Vooral wanneer de wind stevig uit het Noordwesten waait, is er kans op zeldzame wintergasten, die men anders zoo goed als nooit te zien krijgt. Zoo bijvoorbeeld de Kleine Alk en de Noordsche Stormvogel met zijn zeer bijzonder gebouwen snavel. Anders dan bij de meeste vogels bevinden zich bij hem de neusgaten niet ter weerszijden van den bovensnavel, maar vormen zij 'n buis boven op den snavel. Vrij vaak komt aan ons strand de Groote Zee-eend voor, die zich van de ook veelvuldig voorkomende Zwarte Zee-eend onderscheidt door den witten spiegel op den vleugel, die bij de laatstgenoemde geheel ontbreekt. Natuurlijk vormen de meeuwen het grootste gedeelte van de slachtoffers, die de storm onder de zeevogels maakte, en die er bijna dagelijks aanspoelen, wanneer de wind is uitgewoed.

Foto's G. A. L. Bisseling.

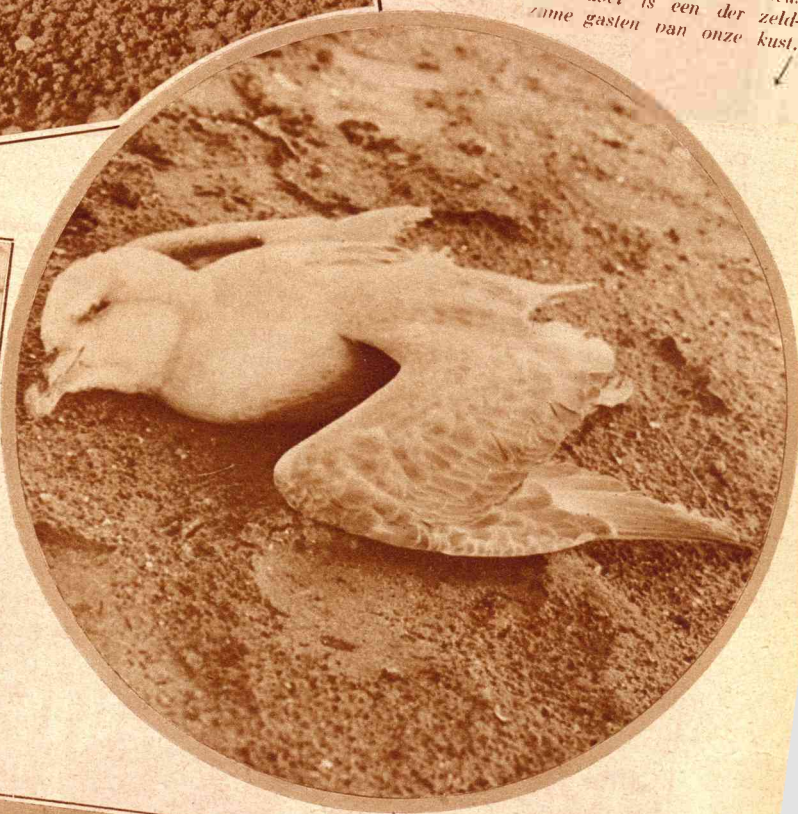
Een vernielde duinvoet en omvergeworpen betonnen palen.

Ook de kleine Alk, een fraai zeevogeltje uit Noordelijker regionen, landt maar zelden aan onze kust, en gewoonlijk slechts, wanneer het sneuvelde in den storm.

Groote Zee-eend, na den jongsten storm aangespoeld.

De Noordsche Stormvogel met zijn vreemd geormden neus en snavel is een der zeldzame gasten van onze kust.

Een Mantelmeeuw, wiens jeugd men aan zijn prachtig veerenpak herkennen kan, door de terugtrekkende golven op ons strand achtergelaten.

Het bruidspaar doet zijn intrede. Van l. naar r. Sophie Köhler-Van Dijk, Betty Van den Bosch-Schmidt, Jean Janssens, Kalman Knaack en Jan Moritz.

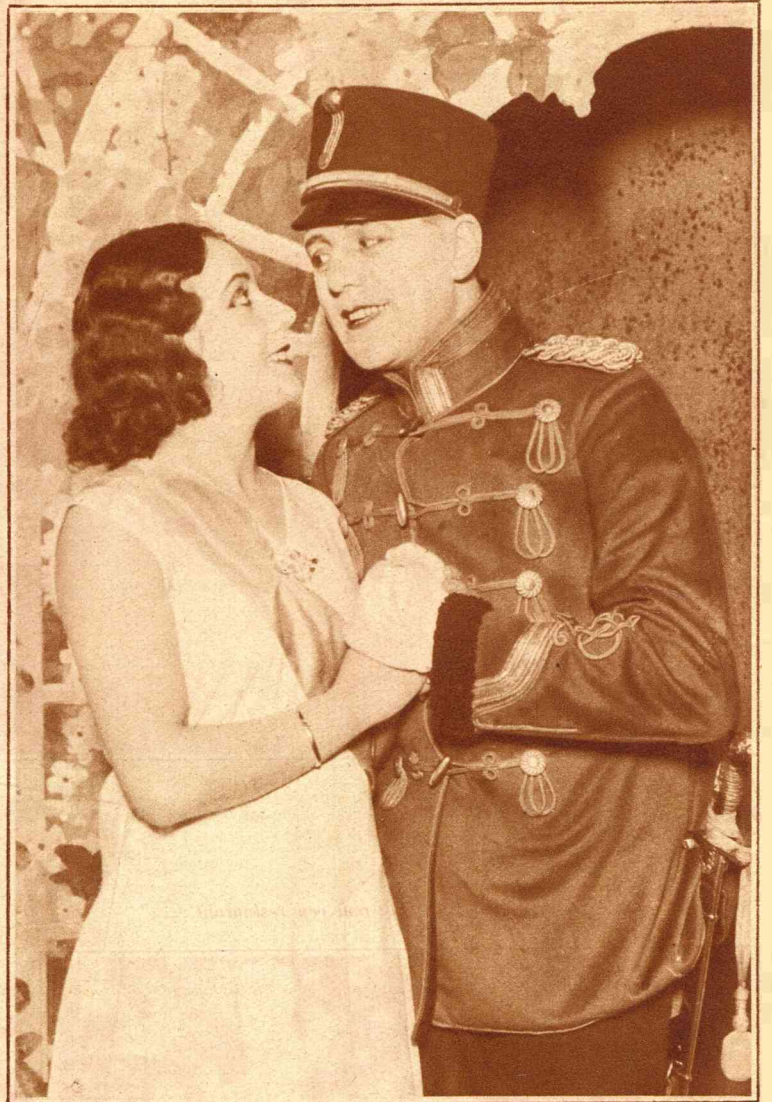
Ondanks de populariteit waarin jazz- en andere muziek zich op den huidige dag verheugen mogen, blijkt de lieflijke, ietwat sentimentele Straussmuziek toch nog weinig aan bekoring te hebben ingeboet. Als een bewijs daarvoor mag het gul onthaal wel gelden, dat aan den lang niet jeugdigen „Walsdroom” te beurt valt. Al zal het succes zeker voor een deel moeten toegeschreven worden aan: de wijze waarop het gezelschap „Die Haghezan- gers” deze Weensche operette meet op te dischen. Een plote ensceenering met uitstekende vocale krachten, waaronder de innemende Betty van den Bosch-Schmidt uitblinkt naast den charmeur Jean Janssens, terwijl ook aan den komischen aard van dit oude repertoire-nummer alle recht is medervaren.

Twee levenslustige officieren, voorgesteld door M. Gobin en Jean Janssens.

TOONEEL

EEN WALSDROOM

Franzi, de dirigente van de dameskapel, voorgesteld door Jo Rémy en Jean Janssens als luitenant Niki.

De Kon. Ver. Het Ned. Tooneel gaf onder regie van Saalborn een succesvolle première van het blijspel „De Engelsche prof”. Een aardige scène met Magda Janssens en Louis Chrispijn.

De liedjeszanger van Montmartre (Drejan) geeft de liefstellige midinette (Pola Illéry) een zijner liedjes cadeau, onder voorwaarde dat zij het met hem samen zingt.

„Onder het dak van een restaurant . . .”

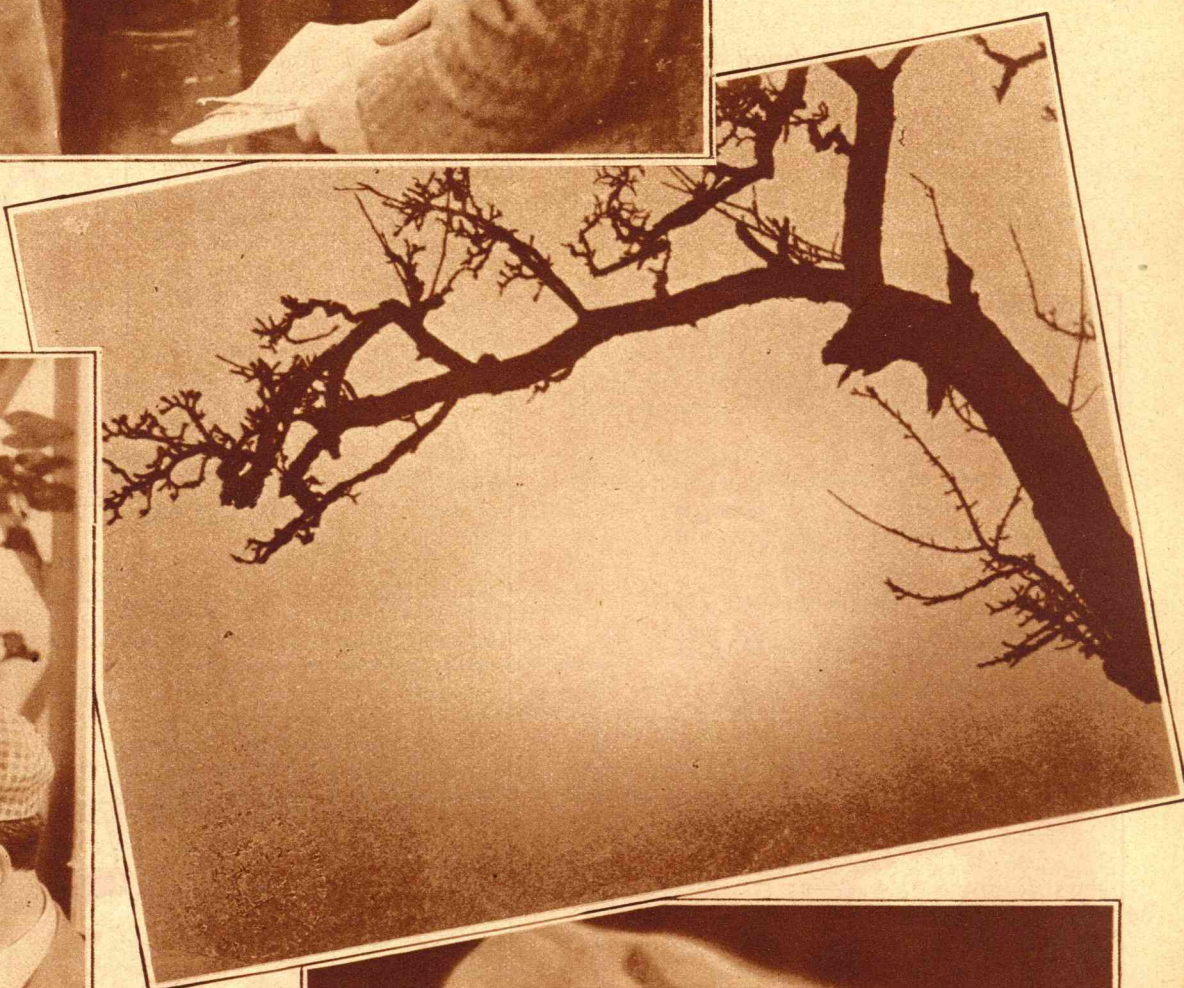
Een prachtig beeld. 'n Tegenlichtopname uit de „Romance Sentimentale”. (Fim Film)

Een luisteraar (Romance Sentimentale).

Sous les Toits de Paris en Romance Sentimentale

Dat een Theater als Tuschinsky twee films durft uitbrengen als de hierbovengenoemde van René Clair en Eisenstein-Alexandrov pleit min of meer voor den goeden smaak van het publiek. Aanschouwt men in de eerste film een Fransch Montmartre-geschiedenisje, weliswaar zonder veel pretentie en een ietsje langdradig doch uitstekend van opname en compositie, in de tweede film krijgt men een filmisch buitengewoon goed geslaagd kunstwerk te zien, dat als een droefgeestige symphonie klinkt. Sous les toits de Paris (Onder de daken van Parijs) is een Tobis-film uitgebracht door N.V. Remaco.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 17

U zeide, dat u me iets hadt mee te deelen," bracht hij haar glimlachend in herinnering. „Neem er uw tijd voor. Ga een oogenblik zitten en rust wat. U bent heelemaal buiten adem."

„Maar ik kan niet gaan zitten, en u evenmin," barstte zij wanhopig uit. „Uw moeder ligt op sterven!" Toen begon zij zachtjes te huilen. De dag was zoo ontzettend verschrikkelijk geweest, en haar woorden hadden gemaakt, dat Edmond Rixby achteruit wankelde en bleek werd. O, ze had hem het vreeselijke nieuws te plotseling meegedeeld! Ze was wreed geweest.

„Het was niet mijn bedoeling, het op dergelijke manier er uit te flappen," fluisterde zij berouwvol, terwijl ze zijn arm aanraakte. „Maar 't is de waarheid. Ze houden die voor je verborgen. Ik — ik heb Archie er tegen Warren over hooren spreken."

Hoe schokkend haar mededeeling ook was, toch kon Edmond ze nauwelijks gelooven. Wel, hij had nog geen tien minuten geleden met z'n stiefvader gesproken! Blackstone had hem met nadruk verzekerd, dat het met zijn moeder niet erger was.

„Excuseer me 'n oogenblik, miss Holiday," zei Edmond en verdween in het atelier.

„Hoe bent u hier gekomen?" vroeg hij, toen hij weer in haar tegenwoordigheid terug was.

„Warren heeft me gebracht," antwoordde ze, „en we moesten eigenlijk recht naar West Bradmere rijden."

„Hartelijk dank voor de moeite, die u hebt genomen om het mij te laten weten. Zelfs indien Archie zich vergist heeft — het is heel vriendelijk van u, en nogmaals hartelijk, hartelijk dank."

Toen Rita weer in miss Blackstone's auto steeg, hoorde zij, hoe een andere auto uit de garage naast het atelier werd gereden.

Warren keerde zich om en grinnikte tegen haar. „Je hebt hem zeker erg akelig nieuws gebracht," merkte hij bedachtzaam op. „Daar gaat hij al. Zeg, meisje, jij bent een bijdehandje, dat zal ik tegen iedereen verkondigen."

HOOFDSTUK XXV

WAT EDMOND ONTDEKTE

Het gras groeide allerminst onder de wielen van Edmond Rixby's auto, terwijl hij voortstoot over Elm Road. Wel stond het vrijwel bij hem vast, dat Rita's verhaal te ongerijmd was om waar te zijn, maar men kon toch nooit weten, en met die gedachte drukte hij z'n voet nog heviger op de versnelling. Meer dan ooit was hij zich bewust, dat zijn moeder het dierbaarste was, dat hij bezat, en alleen de mogelijkheid van haar te verliezen, vervulde hem met schrik. Hij wenschte nu, dat hij zelfs niet voor een uur het huis had verlaten.

In het groote, deftig gemeubelde salon op Twin Hedges, vond Edmond zijn stiefvader, Henriëtte Blackstone en Agnes, en alle drie hadden zij dat stil-afwachtede over zich, dat eigen is aan menschen in een huis, waar 'n ernstige ziekte heerscht. Bij hen bevond zich ook Dr. Rugby, die juist afscheid nam.

„Hoe gaat het met moeder, dokter?" vroeg Edmond, nog vóór hij z'n verwanten had gegroet.

Vóór Dr. Rugby kon antwoorden, kwam Willard tusssenbeide:

„We wenschten je de narigheid te besparen, beste jongen."

Edmond viel hem heftig in de rede:

„Mij behoefte heelemaal niets bespaard te worden, papa," protesteerde hij. „Als mijn moeder er slecht aan toe is, dan is mijn plaats bij haar. U hebt me vandaag minstens tien keer verteld, dat zij niets dan 'n beetje hoofdpijn had. Hoe durfde u uw zusters te ontbieden en mij weg te houden?"

Het oogenblik was te dramatisch voor beleefdheidsvormen.

„Ik heb ze niet ontboden," antwoordde Willard vinnig. „Wat mij betreft, en ik heb ze dat ook gezegd, hadden ze beter thuis kunnen blijven. Dr.

Rugby zal je vertellen, dat hij rust heeft voorgescreven."

„Dat is zoo," gaf de dokter toe. „Nochtans zul je je herinneren, dat ik je verschillende keeren den raad gaf, Edmond te laten komen. Voor de anderen was het niet noodig."

„Wanneer mijn zuster ziek is, dan voel ik het als m'n duren plicht om bij haar te zijn," liet Henriëtte zich hooren, en haar hoofd schommelde energiek dan ooit.

„Ik ook!" hijgde Agnes.

Met stijgende schrik en boosheid keek Edmond van de een naar de ander.

„En ik dan, haar eigen zoon?" vroeg hij. „Dr. Rugby, ik vraag u dringend, mij nauwkeurig te zeggen, hoe het met moeder staat."

Een paar woorden waren voldoende om den jongeman te doen verstijven, om alle kleur uit zijn gelaat te doen wegtrekken. En toen daarna het vreeselijk nieuws in z'n volle beteekenis hem aangreep, begon hij te sidderen en zijn keel stiet doffe, deerniswaardige klanken uit.

Rita had dus gelijk gehad. Voor een oogenblik vervulden wrok en woede heel zijn hart. Hij snakte naar adem. Hij keek z'n stiefvader boos aan, opende z'n mond om te spreken, aarzelde en sloot hem weer. Dit was niet de gelegenheid om Willard Blackstone te vertellen, wat hij van hem dacht.

„Ik ga naar boven," stamelde hij heesch, toen Willard hem naderde.

„Een beetje respect asjeblief, Edmond," smeekte de man. „Zij — zij is heel erg veranderd. Nee, jongen, nee! Ruk je nu niet van me weg. Wat ik gedaan heb, is voor je eigen bestwil. Goeie genade, sla me niet tegen den grond, Eddie! Ik gebied je —"

„U gebiedt me, weg te blijven van mijn moeder, wanneer — wanneer —" Een vreeselijke, krakende lach deed zelfs Henriëtte ontstellen, die bij zichzelf dacht, dat de jongeman eens onder scherpe tucht moest komen.

„O, Edmond!" riep Agnes op deerniswekkenden toon. Zij rees overeind en strekte haar armen uit.

„Weg van mij, jullie allemaal!" schreeuwde Edmond. „Ik ga naar boven, en ik ga alleen, verstaan jullie?" Hij stikte bijna van drift. „Als jullie m'n opinie wilt weten, ik vind jullie allemaal onmenschelijk wreed. Het zal lang duren, vóór ik dit vergeet, dat kan ik jullie vertellen."

En hij was weg, vóór de ontstelde Blackstone's van hun ergernis konden bekomen.

Twee verpleegsters in smetteloos wit spraken fluisterend met elkaar in een hoek van Mrs. Blackstone's kamer, toen Edmond kalm binnentrad. Eén van hen kwam naar voren om hem te begroeten.

„Ik ben haar zoon," fluisterde hij. „Mag ik bij haar blijven?"

„Zij is heel slecht," was het antwoord. „Ik denk niet, dat ze u zal herkennen."

Een paar seconden later boog Edmond zich over zijn moeder. Zijn hart bonsde zóó luid tegen zijn ribben, dat hij het kon hooren. Hoe vreeselijk bleek was het lieve gelaat! Hoe kalm, als de dood, lag zij daar! Hij knielde schreiend bij haar bed.

„O, liefste moeder," smeekte hij met gebroken stem. „O, u kunt toch niet heengaan van uw jongen!"

Zelfs op den rand van het geheimzinnige hierna-maals hoorde zij hem, en haar bleke oogleden trilden.

„Liefste moeder," drong Edmond aan, zijn snikken onderdrukkend, „spreek tot mij. Ik ben Edmond. O, allerliefste, kunt u niet een enkel woord tot me zeggen?"

Hij tilde een van de vermagerde, mooie handen op en kuste ze.

Die kus scheen nieuw leven in de zieke vrouw te doen vloeien. Haar oogen openden zich en ze keek hem aan. 't Was hartverscheurend, de schrikwekkende poging te zien, waarmee ze beproefde te glimlachen.

„Edmond!" fluisterde zij en haar oogen gaven uitdrukking aan de liefde, die haar tong niet meer kon uiten.

„Ja, lieveling, ik ben hier," antwoordde hij.

„Ik wilde met je spreken," zeide zij.

„Natuurlijk, liefste moeder," moedigde hij haar aan.

Na verschillende pijnlijk-benauwde zuchten stamelde zij zijn naam.

Wederom overdekte hij hare hand met kussen en de haast onstoffelijke stem spande zich in, hem iets mede te deelen.

„Ze hebben me gedood — Edmond — ik ga nu heen — voor een verre reis — Neen — niet Estelle — Laat Willard niet — Agnes — Hetty."

De gefluisterde herhaling van die gehate namen deed een hevige woede in Edmond opsteken. Hij verwenschte zichzelf, dat hij zijn moeder in hun roofzuchtige klauwen had gelaten, dat hij geloof had gesteld in de valsche verzekeringen van zijn stiefvader.

„Verontrust u de gedachte lieveling, dat ik misschien met Estelle zal trouwen?" vroeg hij, met z'n lippen tegen haar oor gedrukt.

„Ja, ja. Doe het niet, m'n kind, m'n jongen!" hijgde zij.

„Ik zal het niet doen, moeder. Ik beloof het u. Laat mij nu mijn arm onder uw hoofd leggen. Rusten moet u! U wordt nog zeker beter. Uw jongen zal bij u blijven. Ze zullen mij nooit meer van u aftrekken."

„Laat niemand van hen binnenkomen," gelukte het haar te zeggen.

„Daar zal ik voor zorgen," zei hij kalmeerend. „Ik zal hier blijven, nacht en dag, en wanneer u weer beter wordt, zal ik u ergens mee naar toe nemen."

Zij rustte op zijn arm — de stilte had dezelfde vredige verschrikking als die van den dood — terwijl zijn oogen wanhopig eenigen troost zochten te putten uit haar uitdrukkingloos en bleek gelaat.

Ten slotte bewoog zij zich en fluisterde:

„Dat lieve kleine meisje, Rita — Edmond —"

„Ja, Rita Holiday?" hielp Edmond haar. „Is zij het meisje, dat u bedoelt, lieveling?"

„Ja — Rita! Neem haar — neem haar weg — van — van Hetty."

En dit waren haar laatste woorden, die zij op deze aarde sprak. Een poosje later vonden de verpleegsters haar dood in de armen van haar zoon.

Het kan niet ontkend worden, dat de dood van zijn vrouw een schok voor Willard Blackstone was. Met zichzelf begon hij een discussie over de oorzaak van haar dood. Hij had niets met het onheil te maken gehad, zoo stelde hij zich aldoor gerust. Die kleine tik, een duwtje slechts, kon haar niet zoo ziek hebben gemaakt. Wel, sommige mannen slaan hun vrouwen met stokken, met hun vuisten, of met elk ander ding, dat voor de hand ligt.

Behalve door zijn vage wroeging, werd hij nog gekweld door de verschrikkelijke onzekerheid, op welke wijze Blanche over haar vermogen had beschikt.

Zij had vreemd gehandeld een maand vóór haar dood. Waarom had hij niet aangedrongen, dat zij een testament zou maken. Had zij er een gemaakt?

Zonder verderen omslag begon hij zijn rustig onderzoek. Geen hoek of spleet werd ondoorzocht gelaten. Hij vond niets, niet een duimbreed papier, waarop Blanche haar uiterste wilsbeschikking had vastgelegd.

Willard's geestestoestand werd normaler, toen hij tot zichzelf zeide, dat zijn vrouw zonder testament was gestorven. Althans de helft van haar groot vermogen zou dan aan hem komen! Echter slechts de helft, terwijl hij alles had kunnen hebben. Hij verweet zichzelf, dat hij zijn invloed op Blanche niet had gebruikt, toen hij de kans had gehad.

Den volgenden morgen nadat Blanche gestorven was, werd Willard door John Worth aan de telefoon geroepen.

Na een vormelijke begroeting zei Mr. Worth:

„Ik wilde je graag eens spreken, Willard. Het testament van Blanche ligt in mijn brandkast. Zij

heeft het 'n tijdje geleden bij mij achtergelaten. Ik zal daags na de begrafenis te tien uur 's morgens bij je komen om het voor te lezen. Hoe is het met Edmond?"

"Zoo goed als men maar kan verwachten," antwoordde Willard, en toen zette hij z'n trots voor 'n oogenblik op zij, om te vragen: „Kun je mij de hoofdzaken van m'n vrouw's testament mededeelen, John?"

"Ik doe dat liever niet door de telefoon," zei Mr. Worth hem, en toen Willard den hoorn ophing, verdubbelden zich zijn twijfel en angst.

Mrs. Blackstone's begrafenis had in alle stilte plaats te twee uur in den middag van den derden dag na haar dood. Dien morgen woedde er een geweldig onweer. Het scheen werkelijk, of ook de natuur rouwde om de vrouw, wier jonge zoon gefolterd werd door zelfverwijt. Gedurende de lange dagen en slapeloze nachten, die de droeve plechtigheid voorafgingen, kon niemand een woord uit Edmond krijgen, afgezien van de gewone beleefdheidsformules. Alleen zijn lichaam leefde; zijn ziel leek dood in haar omhulsel. Kwellend inderdaad was de aanwezigheid van Willard's zusters en Estelle. Zij waren als een zwerm drukke bijen. Estelle deed haar best hem te troosten, maar hij lette niet op haar, evenmin als op de anderen.

Blanche's overschot werd bijgezet in den familie-kelder, terwijl de wind door de boomen loeide en de hemel geheel met donkere wolken was bedekt.

Edmond liet alles onverschillig. Zijn oogen bleven droog en zijn gelaat was doodsbleek. Hij schonk geen aandacht aan Willard, toen deze z'n arm om zijn schouders sloeg op den terugweg van het kerkhof naar den auto, die hem wachtte.

Maar toen John Worth zijn arm aanraakte, keek hij verrast op.

"Edmond," zei Mr. Worth zacht, „ik wou, dat ik je iets kon zeggen, dat je het geleden verlies minder zwaar zou maken. Zal het je iets helpen, als ik je zeg, dat haar laatste gedachten gedurende weken voor jou zijn geweest?"

Edmond staarde hem wezenloos aan, en enkel de omtrek van Worth's corpulente gestalte was voor hem zichtbaar.

"Dank u," antwoordde hij heesch, en zij zetten hun weg voort.

HOOFDSTUK XXVI

VAN AANGEZICHT TOT AANGEZICHT

Gelijk een cirkel begin noch einde heeft, zoo was het ook met Henriëtte Blackstone's gedachten, die rondwarrelden zonder tot een conclusie te komen, terwijl Warren haar na Blanche's begrafenis in den auto naar West Bradmere reed.

Henriëtte's gelaat werd verwrongen door een uitdrukking van angst. Hoeveel ellendige dingen waren in den laatsten tijd gebeurd! Niet evenwel, dat er nog meer telefoontjes gekomen waren van den schurk, die haar en haar familie had bedreigd; er bestond inderdaad geen enkele aanduiding, dat hij nog in Bradmere was, en zij was geneigd geloof te schenken aan Willard's verzekering, dat iemand een ruwe grap had uitgehaald.

Haar grootste kwelling lag hierin, dat zij trachtte te gissen, hoeveel Blanche haar in haar testament had nagelaten. Tot morgen te wachten leek onverdraaglijk. Waarom, als het gebruikelijk was, had John Worth er niet in toegestemd, dienzelfden namiddag het document voor te lezen? O, de man had natuurlijk gezegd, dat hij aldus handelde uit consideratie voor Edmond; maar waarom moest die jongeman voortgetrokken worden boven alle anderen? Henriëtte had dit aan Agnes gevraagd, terwijl zij naast elkaar in den begrafenis-auto hadden gezeten.

Ja, die Agnes! Die vrouw voerde iets in 't schild! Maar wát eigenlijk? Had Hetty haar zuster niet in Blanche's kamers ontdekt, daar kalm neerzittend, alsof zij de meesteres was? Agnes was sluw — ze was dat van haar kinderjaren af geweest. Zou Aggie sommige van Blanche's juweelen — o, kostbare diamanten en paarden! — van Willard

aftroggelen? Henriëtte's hoofd schommelde heen en weer bijna even snel als de wielen rondwentelden. In haar beleedigde onwetendheid foeterde zij bij zichzelf tegen de samenzwering, die men, volgens haar vaste overtuiging, tegen haar aan 't smeden was.

Zij bleef echter niet lang in onzekerheid. Nauwelijks was ze in huis teruggekeerd, of daar rinkelde de telefoon.

"Ik kom zelf, meisje," hijgde ze, toen Rita verscheen. „Ga terug naar de keuken."

Zuchtend nam Henriëtte plaats aan de telefoon. Agnes's stem, 'n beete schor en gejaagd, antwoordde op haar vermoed „Hallo!"

"Ha, Hetty, lieve, je bent dus thuis," zei Agnes overdreven-vriendelijk. „Ik heb het goed uitgekeken, hè? Is het niet een afmattende dag geweest? Estelle heeft getracht Edmond over te halen, met ons mee naar huis te gaan, maar hij was zóó uitgeput, dat hij niet kon. Dus hebben we andere plannen gemaakt. Ik wilde je m'n schikkingen even laten weten, Hetty, maar zeg in 's hemels naam niet tegen Willard, dat ik er met je over gesproken heb. Ik verhuis morgen naar Twin Hedges. Ik zal al heelemaal geïnstalleerd zijn op het tijdstip, dat het testament wordt voorgelezen. Ik laat dit huis onmiddellijk schieten. Ik zal het gemeubileerd verhuren en dat zal mijn inkomen verhoogen. Voor Estelle zal het heerlijk zijn, als ze zoo dicht bij Edmond is."

"O, is dat de kwestie!" viel Henriëtte haar in de rede. „Ik dacht wel, dat er iets gaande was, lieve zuster. Adieu!"

Brieschend van woede hing Henriëtte den hoorn weer aan den haak. Willard zou dus Agnes bij zich in huis nemen? Natuurlijk had hij een huishoudster nodig. Henriëtte kon dat feit niet weerleggen. Maar waarom moest het Agnes zijn? Waarom niet zijn oudste zuster? Ha, Agnes, had weer op bedrieglijke manier gekonkeld, zei Hetty bij zichzelf met 'n snuivend „poe!" en een hardop uitgezucht „foei!" dat haar aan 't niezen maakte.

Zij hijgde van boosheid, toen zij de keuken binnentrad, waar Rita vruchten aan 't koken was en Bertha zich bezig hield met het inmaken van besen.

Op het gezicht van hun ontdane meesteres staakten beide vrouwen even het werk.

"Emmons," aldus begon miss Blackstone op driftigen toon, „je zult in de toekomst keukenmeid zijn op Twin Hedges. Ik ga daar wonen."

Bertha sloeg zich met de handen op de heupen. „Wat u me dáár vertelt, miss Blackstone!" bracht ze hevig-verbaasd uit. „Dat noem ik nog eens vooruitgaan in de wereld. Ik zou het prachtig

vinden, als ik maar hulp genoeg krijg. Ik was juist van plan u te zeggen, dat ik hier veel te hard moet werken en dat ik iemand anders noodig heb, behalve dat kuiken hier. Zij is handig genoeg, Rita, dat schikt wel, maar ze is voor dat werk niet opgeleid. Sinds Milly is heengegaan, is m'n reumatiek veel erger geworden."

Op elk ander oogenblik zou miss Blackstone niet hebben nagelaten, Rita 'n standje te geven, maar in deze bijzondere omstandigheden had zij zooveel aan haar hoofd, dat zij vol ongeduld over de kwestie heengleed.

"Ach, je zult hulp genoeg hebben, Bertha! Wees maar niet kwaad," antwoordde zij, „en jij, Rita, jij gaat met me mee. Bertha, ik zal jou achterlaten om voor alles te zorgen. Je pakt alle kistjes en blikken, die nog niet opengemaakt zijn, in, en mischien zal Wardell ze terugnemen en ze afhouden op mijn rekening. Zorg, dat je niets verknoeit. Brang alles, wat kan gebruikt worden, over naar Twin Hedges. Zie, dat het huis in orde is, vóór je het morgen verlaat. Rita, laat de rest van die vruchten maar staan en kom mee om te helpen inpakken. Maar ga eerst je eigen boeltje gereedmaken."

Rita vloog de trap af. Haar hart bonsde onstuimig als een donderende waterval. Zij zou dus in hetzelfde huis gaan wonen als hij, de eenige hij in de wereld, die haar gedachten bezighield.

Zij vroeg zich af, of het op verlangen van Edmond was, dat zij met zijn tante meekwam. Toen herinnerde zij zich, dat Mr. Blackstone haar voogd was. Natuurlijk was het zijn wensch geweest, dat zij zijn zuster naar Twin Hedges vergezelde. Bevend over al haar ledematen trok zij een ander zwart costuum aan. Zij haatte dit even hard als haar alledaagsche plunje, maar ze moest wel.

De groote klok op de naburige kerk sloeg half vijf, toen Henriëtte's auto Bright Street overstak, en op het gevlekte aangezicht der dame lag een uitdrukking van triomf.

Willard Blackstone's villa had wel ledig kunnen zijn, zóó stil was het er. Het kon Hetty niet in het minst schelen, of er iemand thuis was of niet. Zij wist nauwkeurig wat zij van plan was te doen 'en zij zou dat ten uitvoer brengen. Zonder te bellen stevende zij het huis binnen, met Rita Holiday op haar hielen; Warren, beladen met koffers en doozen volgde onmiddellijk.

"Warren, breng al die dingen dadelijk naar boven," beval Henriëtte. „Breng ze in de suite tegenover het groote salon. En jij, Rita, help hem 'n handje. Ik wensch met m'n broer te spreken."

Toen Hetty Willard's kamer binnentrad, zat hij voor z'n lessenaar en steunde het hoofd op de handen. Hij zag op en zijn versomberd gelaat drukte levendige verrassing uit.

"Ik dacht zoo, lieve broeder," begon Henriëtte, terwijl de tranen over haar wangen stroomden, „dat je mij in deze droevige uren wel nodig zoudt hebben. Daarom ben ik zonder uitstel gekomen. Bertha komt in den loop van den morgen. Je kunt je keukenmeid Pauline ófwel afdanken óf ze kan Bertha ter zijde staan. Natuurlijk kon ik Bertha niet vragen, al het kokswerk te doen voor dit groote huishouden."

Zij kwam verder de kamer in, liet zich in een stoel zinken en wuifde zich met de hand koelte toe.

Een ernstige zenuwspanning had zich van den bezitter van Twin Hedges meester gemaakt.

"Ach, ik wensch je heelemaal niet hier te hebben, Hetty," zei hij ongeduldig. „Ik ben op dit oogenblik bijna ziek van de zenuwen. Het zou veel beter voor je zijn, nog een tijdje in West Bradmere te blijven. Ik smeeke je terug te gaan naar je eigen huis. Ik heb werkelijk niemand noodig."

"Waarom laat je dan Agnes komen?" kaatste Hetty nijdig terug. „Van mij zou je nog nut kunnen hebben. Ach, foei, poe, wat ben ik moe!"

Met deze woorden verliet zij hem.

Willard stond op en sloeg de deur met een harden bons dicht. Hij wenschte, dat alle vrouwen op den bodem van de zee waren.

(Wordt voortgezet)

Mededeeling

Vanaf heden kunnen onze trouwe lezers en lezeressen bij onze bezorgers, agenten en administratie een exemplaar bekomen van het pas verschenen verhaal:

De Smet van het Verleden

door den vermaarden Engelschen schrijver JOSEPH HOCKING. De tot dusver door de Hollandsche Bibliotheek gepubliceerde werken van dezen eminenten auteur hebben hun weg onder het publiek gemakkelijk gevonden, zoodat wij er geenszins aan twijfelen of ook dit nieuwe boek zal door onze geregelde afnemers op zijn juiste waarde geschat worden. Een ingenaaid exemplaar kost slechts 15 cent, terwijl een keurig gebonden editie tegen den zeer goedkoopsten prijs van 70 cent beschikbaar wordt gesteld. Wanneer de aanvraag bij onze administratie schriftelijk geschiedt, gelieve men voor de ingenaaide boeken 5 cent en voor de gebonden uitgave 10 cent aan postzegels in te sluiten.

VRIJDAG 12 DECEMBER 1930

No. 39

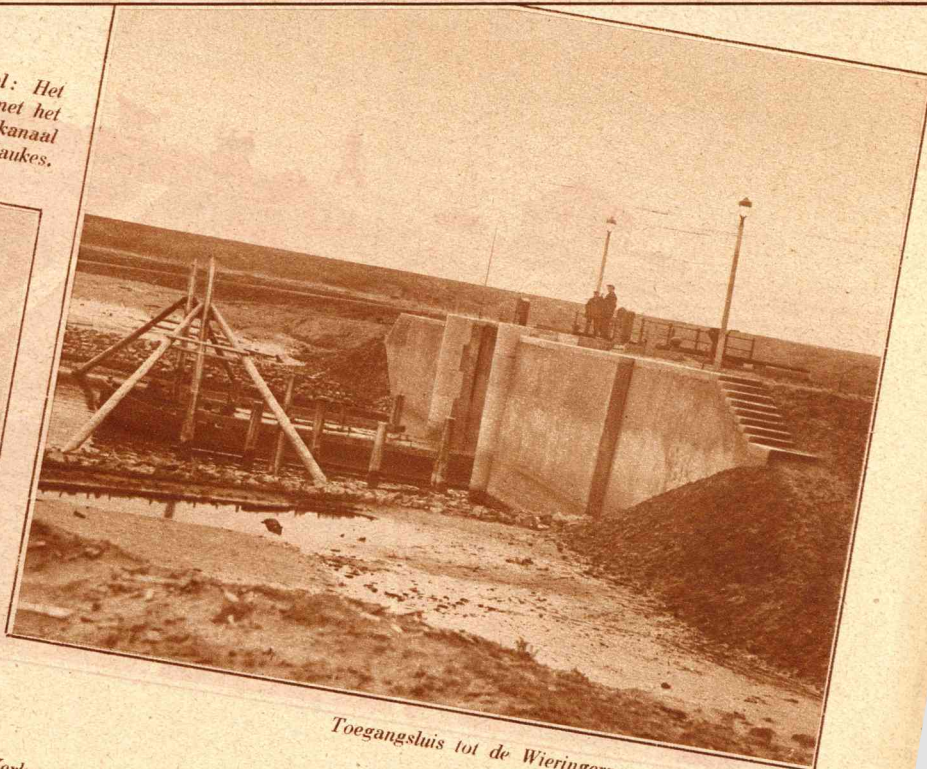
IN DEN

Wieringermeerpolder

De drooglegging van de Zuiderzee vordert gestadig en zelfs betrekkelijk snel, ondanks de bezwaren van verschillenden aard, die nog steeds tegen het grootsche werk worden ingebracht. Men moet het zelf gezien hebben om een indruk te krijgen van den omvang van het droogleggingsplan en om iets te begrijpen en te waardeeren van den ontzaglijken arbeid, welke hier wordt gepresteerd. Dan krijgt men respect niet alleen voor den hooggeplaatsten ingenieur, die vanuit zijn werkkamer het geheel leidt, maar evenzeer voor den man, die weken achtereen in barakken woont en het zware graafwerk moet verrichten. Voor korten tijd geleden was Wieringen nog een eiland; thans is het

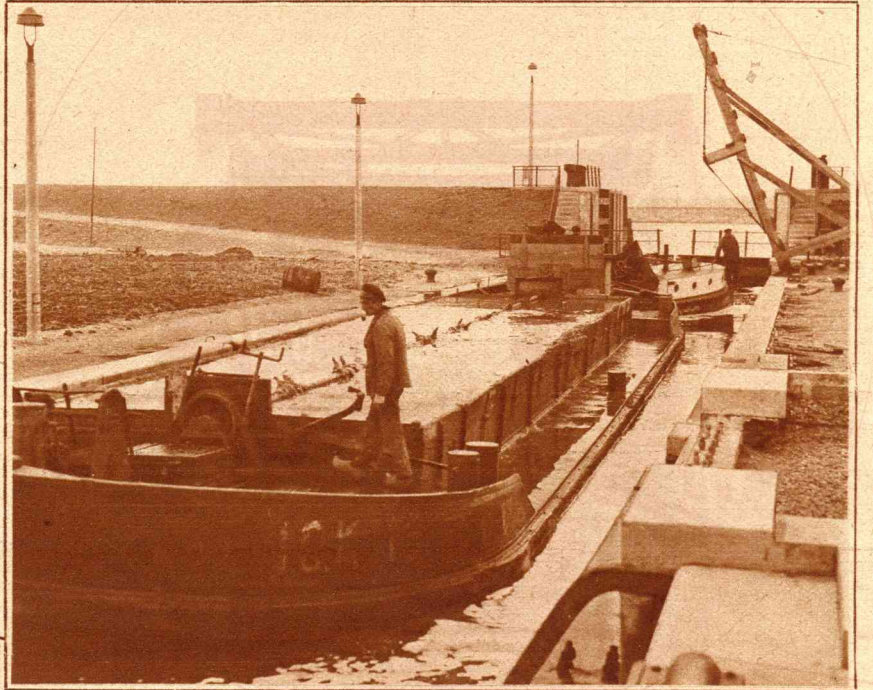
Bovenaan in cirkel: Het begin van den dijk, die Wieringen met het vaste land verbindt. Overbrugging van het Balgzand-kanaal bij Emijcksluis. Foto hierboven: Voormalige Zeedijk van Wieringen bij de Haukes.

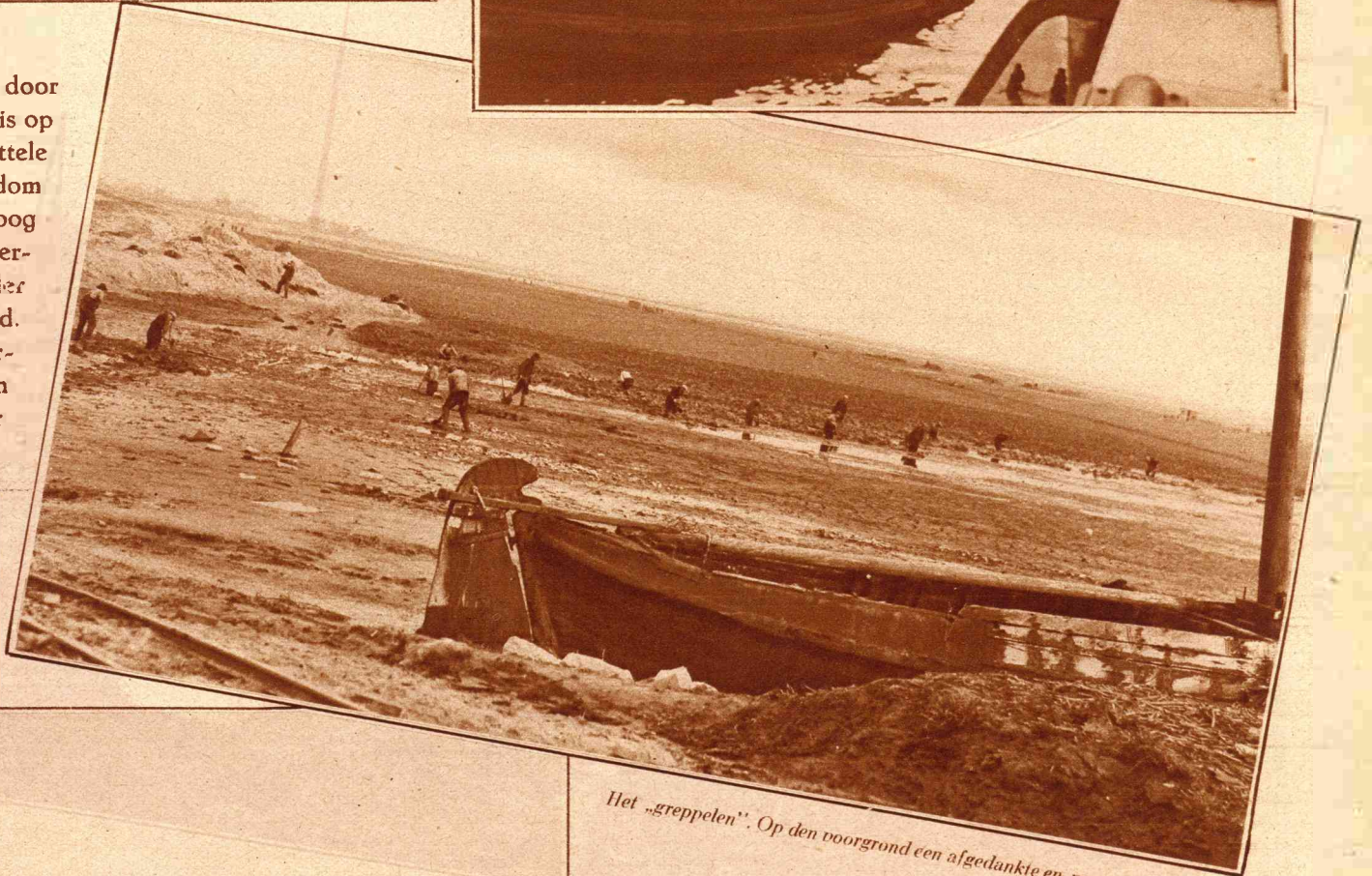
Toegangsluis tot de Wieringermeer nabij de Haukes. Werkzaamheden nabij de Haukes. Het graven van een waterleiding langs de Zuidkust van Wieringen.

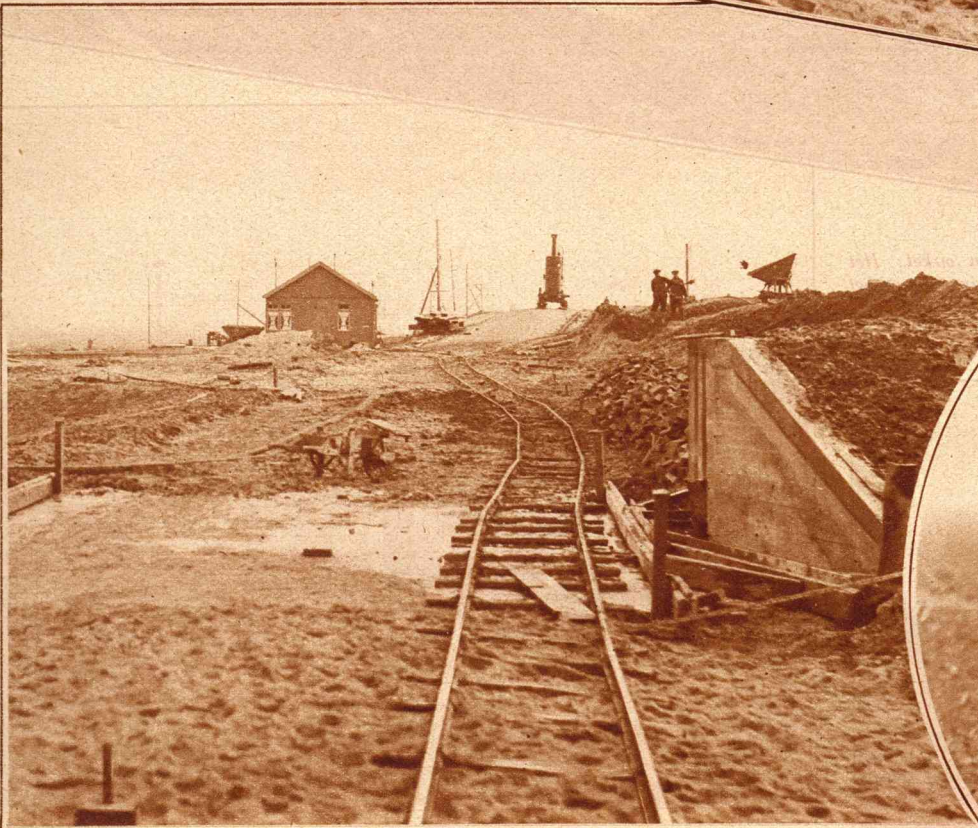
Twee opnamen van het schutten in de toegangsluis.

verbonden met den vasten wal door een zwaren dijk, die bij Ewijcksluis op het vasteland uitloopt. Voor luttele maanden geleden was het rondom Wieringen nog zee zoover het oog reikte, thans is de Wieringermeerpolder ontstaan en tot aan den einder is er reeds de winterrogge gezaaid. Kanalen zijn gegraven, wegen worden aangelegd, de eerste woningen verrijzen, een postkantoortje is er dezer dagen geopend. En het werk vordert iederen dag. Is het te verwonderen, dat wij er prijs op stellen, deze unieke serie foto's van de Zuiderzeewerken aan onze lezers voor te leggen?

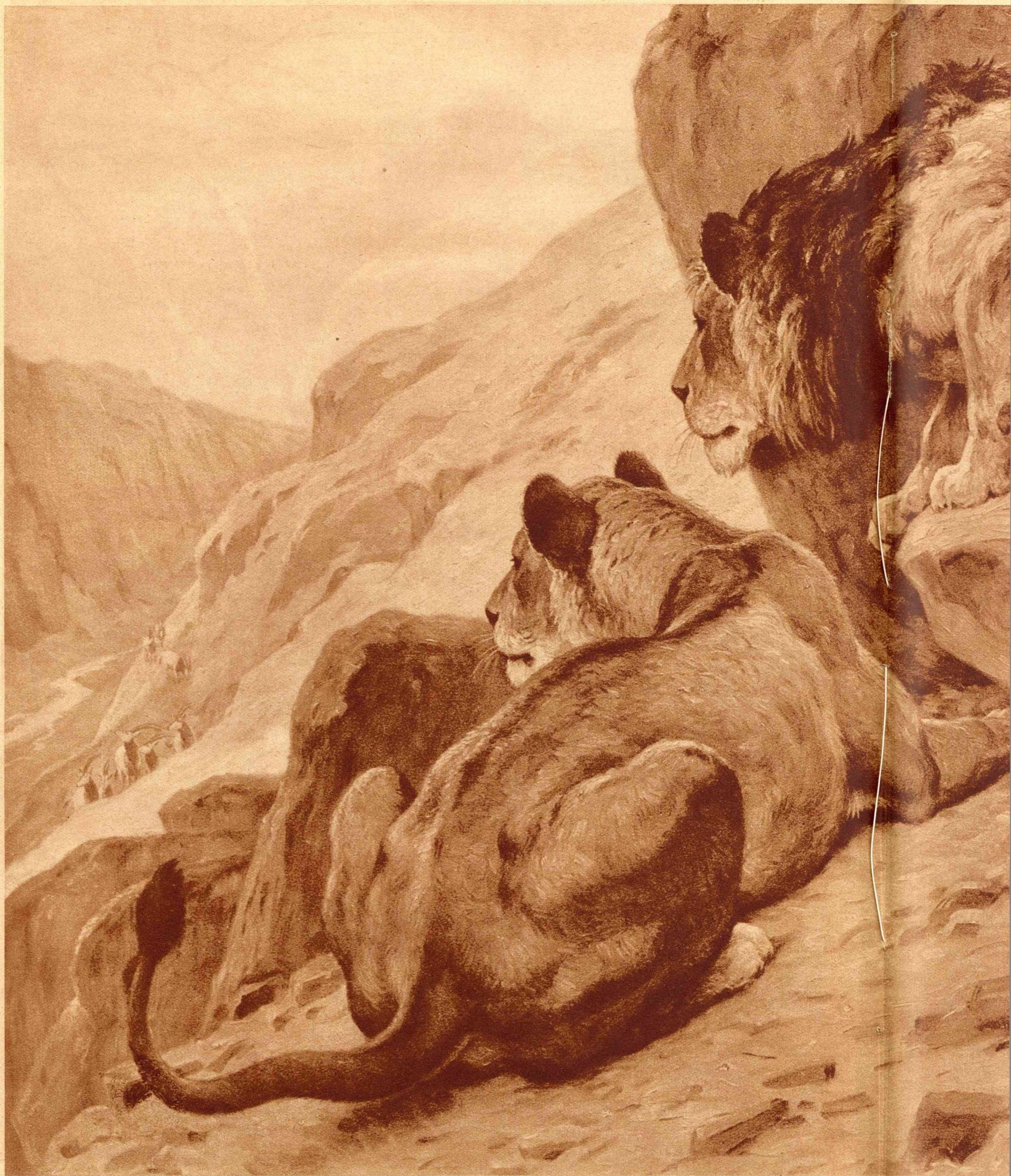
Het „greppelen”. Op den voorgrond een afgedankte en vergeten visschersboot.

Wegenaanleg in de Wieringermeer.

Op de akkers van den Wieringermeerpolder (bemesting met kalksalpeter).

SCHRIK DER W

DER WOESTIJN

Zoute Pinda's

DOOR NELLY A. OFFERHAUS

De hardsteen stoep met de drie treden wees gebiedend den weg naar de zware massieve voordeur met den blinkend-koperen belleknop. En op het groote bord stond in kloeke letters te lezen: „Dr. J. W. Verhaeren, Zenuwarts”.

De twee ramen rechts en het eene links van de deur waren hoog en smal en de streng gesloten vitrages weerden elken onbescheiden blik met kille hooghartigheid. Rechts bevond zich de sober-ge-meubelde eetkamer van den dokter en links 't Zondagsche pronk-kamertje van Jans, de oude huis-houdster.

Boven, aan 't eind van de lange smalle trap, was de deur met het bordje „wacht-kamer” en daarnaast het heilige der heiligen: de spreek- en studeerkamer van dokter Verhaeren. De dokter zat aan z'n bureau-ministre en het late middaglicht, nog gedempt door het glas-in-lood der raambovenstukken, viel op z'n stemmig, mat getint gelaat met het sprekend donker gepenseelde snorretje. Z'n slanke rechterhand hield een ivoren vouwbeen omklemd, terwijl hij met de linker z'n kin ondersteunde en geabsorbeerd scheen in de letters van het lijvig boek-deel, dat open voor hem lag.

Buiten, op het Marktpllein, waar het deftige patriciërshuis stond, galmde de torenklok acht slagen.

Dokter James William Verhaeren keek op, onderdrukte een lichten geuw.

Dan schoof hij z'n stoel geruisch-loos over 't dikke tapijt achteruit, stond op en begon met stijve, onwennige passen door de kamer te wandelen.

Bij het raam toefde hij even, keek tersluiks door de vitrage naar beneden, waar af en toe iemand voorbijging en luisterde naar 't holle geluid van de wegstervende voetstappen.

Dokter James William gaapte nu eerlijker en sprak op gedempten toon tegen zichzelf: „Weer niemand.... hoe lang nog....”

Plotseling klonk 'n auto-signaal en joegen twee felle lichtbundels door de vallende schemering.

Toen knarsten de remmen, een portier sloeg dicht. Door 't stille huis trilde als een noodkreet de hoge elektrische schel.

Dokter Verhaeren haastte zich naar z'n bureau, knipte de mat-groene lamp aan, sloot dan behendig de zware overgordijnen en beluisterde scherp elk geluid.

De deur van de wachtkamer werd geopend en zacht weer gesloten.

Met z'n horloge in de hand bleef dokter James staan en wachtte met een tergend geduld precies vijf minuten. Dan kuchte hij even, borg het horloge op, ging met energieke passen naar de communicatie-deur, draaide den knop om....

In één moment had hij alles in zich opgenomen: het kleine donkere figuurtje in het felle licht, de groote verschrikte oogen in het blanke gezichtje en de onzekere stem, die.... „Dag.... e.... Blik” zei en toen plotseling afbrak.

„Loekie,” sprak hij verbaasd en hij merkte hoe de groote teleurstelling vergleed in een warm-vriendelijk gevoel.

„Ik stoor misschien,” ging de stem nog wat aarzelend verder.... „je.... liet me zoo lang wachten.... ik wist natuurlijk niet dat je 't zóó druk had....”

„Kom binnen kind, hoe is 't met je?”

Loekie keek wat geïntimideerd de kamer rond en liet zich gewillig naar 'n diepen fauteuil leiden.

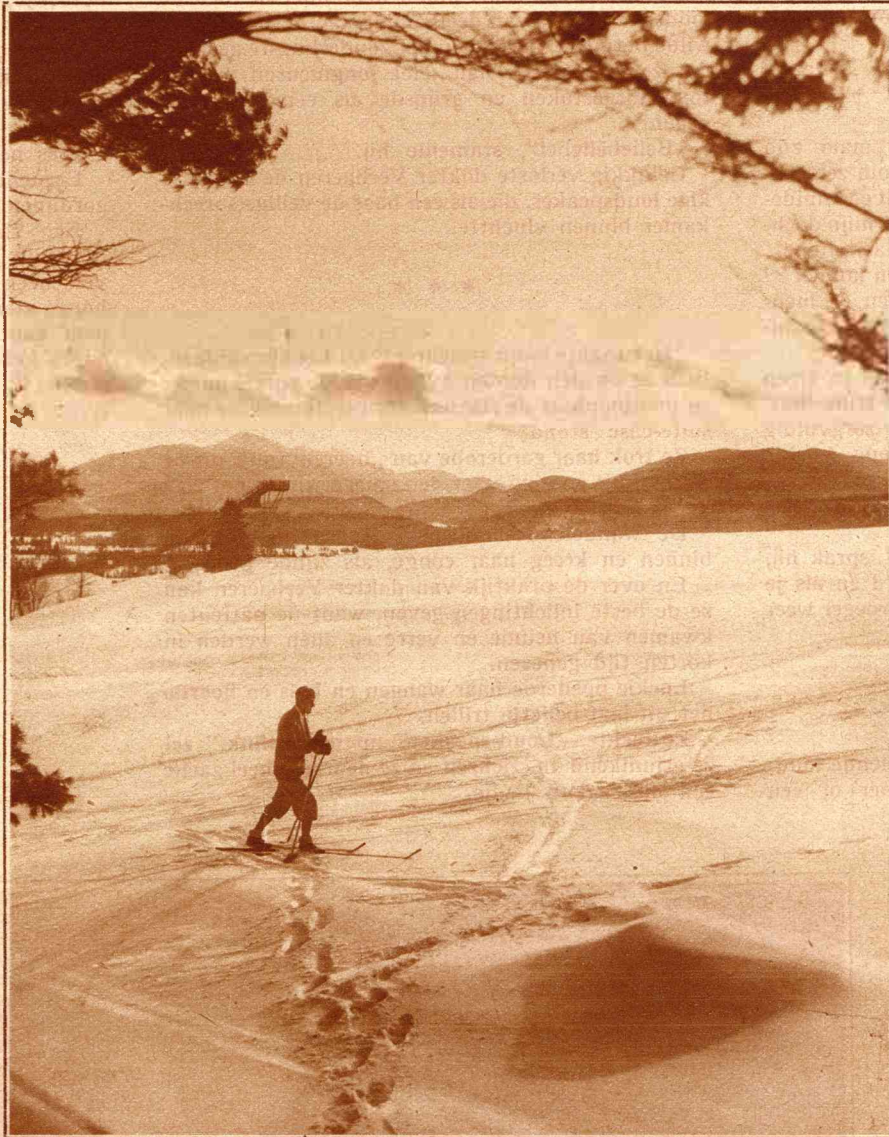
Ze slikte een paar keer zenuwachtig.

„Ik.... vind het hier dood-eng, Blik,” zei ze,

„er zijn in dit huis vast veel menschen dood gegaan.”

Dokter Verhaeren lachte, knipte de middenlamp aan, zoodat een getemperde warm-roode gloed de strenge kilte verzachtte.

Loekie zuchtte verlicht. „Nu ken ik je ten minste weer,” sprak ze.... „maar ben je ziek geweest.... wat zie je er raar uit.... wat is dat voor een gedoe onder je neus!... Spaar me!... Blik met 'n snor!”

De Skilooier in de onbetreden sneeuw.

„St,” deed dokter Verhaeren, wel wat gebelgd, „Loek, je weet een heeleboel.... maar van een praktijk in een provincieplaats.... daar begrijp „jij” zelfs niets van.”

„Nou,” zei Loekie, weer geheel zichzelf, „ik vind het natuurlijk best, maar ik hoop niet dat je aanstellerig wordt of zoo, want dan is er iets met je ziel niet in orde.... en dat zou me spijten....”

Ze hield op en keek Dr. James opmerkzaam aan. „Je hoort wel eens, dat iemand, die veel.... met zenuw.... dingen te maken heeft, 't zelf ook wat te pakken krijgt....” sprak ze voorzichtig.

Dokter Verhaeren glimlachte. „Dat zal bij mij wel niet het geval zijn,” antwoordde hij en streek met een mat gebaar langs z'n voorhoofd.

Loekie bewoog onrustig in haar stoel.

„Zie je Blik,” sprak ze vlug, „'t is dat ik natuurlijk nog wat van je houd.... maar ik wou toch liever dat je anders was.... niet zoo strak.... en glad in je gezicht.... En dat je een huis had met zon en een tuin.... en een hond of zoo.”

Dokter Verhaeren zat in gedachten verzonken. Hoe lang leek het geleden dat dit hooge stemmetje hem „Blik” noemde en zoo gezellig met parel-

klankjes door zat te ratelen.

Was het een eeuw... 'n menschenleven... uit den tijd van toen hij nog jong was.... en leelijke woorden zei, te vaak volgens Loekie, vooral het woord dat met „Blik” begon en waaraan hij als bestraffende herinnering Loekie's lievelingsnaam te danken had....

„Luister je naar me, of weet je niet eens meer dat ik hier zit?”

Hij schrok op. Voor hem stond Loekie en ze hield hem uitnoodigend een doosje voor.

„Kijk eens,” deed ze geheimzinnig, „je raadt nooit wat er in zit....”

Een glimlach vloog over z'n gezicht.

„Zoute pinda's.... jou lieve kleine meid....” Hij greep haar hand vast.

„Gebakken in jouw koekepan,” zei ze stralend.... „ik dacht.... al zou je alles van vroeger vergeten zijn.... dit toch zeker niet....”

Ze hield op, haar blik liet hem los, zwierf rond en bleef dwalen....

Zacht streelde hij de kleine vingers, voelde dan plotseling iets vreemds....

„Loekie!” riep hij verschrikt, en wees op den gladden gouden ring aan den vierden vinger.

Loekie kleurde bloed-rood. „Ja Blik,” sprak ze verlegen, „het ging niet meer.... toen je weg was... ik kon het niet meer vinden bij 't tooneel.... eigenlijk nergens meer. 't Leven was zoo koud.... zoo leeg.... en toen kwam hij en hij had 'tzelfde verlangen naar mij.... als ik naar.... jou.... en toen ben ik getrouwd — zie je.” Ze lachte hardop een paar lastige tranen weg. „Blik, kun je je voorstellen dat ik „echt” getrouwd ben met een ring en een sluier en auto's en zoo?... Zie je, daarom heb ik je ook geen zoen gegeven toen ik kwam.... maar ik zou het toch gedaan hebben als ik den ring niet telkens met m'n duim had vast gehouden, om hem niet te vergeten....”

„Kindje,” zei dokter Blik schor, terwijl hij de kleine hand vaster klemde.

Loekie maakte zich zacht los en begon de kamer te inspecteren. „'t Is hier wel beelderig,” vond ze bewonderend.

„Heb je geen pouffe waar 'k op zitten kan?”

„Nee,” antwoordde Blik, „'k heb hier nooit gebrek aan pouffen gevoeld.”

„Wat is dat?” vroeg Loekie, wijzend op een wit voorwerp.

„Een weegschaal,” zei Dr. Blik.

Loekie duwde het voorwerp met haar voet vooruit, tot het naast het bureau stond. Dan pakte ze een stemmig Perzisch kleedje van den grond, vouwde het in drieën en plantte zich voldaan op haar lagen zetel neer.

„Laten we nu de zouters eten,” stelde ze voor, „en dan kun jij vertellen hoe je 't hier hebt. Hoeveel patiënten heb je? Honderd?”

Het was dokter Blik onmogelijk tegen die groote grijze vraag-oogen onwaar te zijn.

„Eén,” zei hij.

Loekie slikte drie pinda's tegelijk door en zei verschrikt: „Hou op met je apenkool!”

Blik begon door de kamer te ijsberen en langzamerhand viel het strakke masker van hem af en bleef er over een ongelukkige jonge man, die het als een verlossing voelt, zich eindelijk te kunnen uiten. „Ik ben gek geweest, Loekie, toen ik m'n assistent-plaats en jou en alles daar opgaf om mij hier te begraven in dit bekrompen nest,” zei hij gejaagd.

„Ik dacht dat het een eer was voor de plaats om een zenuwspecialist te krijgen.... dat de patiënten

zouden vechten om me te mogen consulteren... En wat is het eind?... Dat ik hier zit in dit dure huis, met de dure inrichting... met wroeging, gedoemd tot werkeloosheid... en één patiënt!" „En die eene... is zeker erg ziek..." informeerde Loekie voorzichtig.

Hij bleef voor 't meisje staan en lachte grimmig. „Luister kind, die ééne mankeert... niets, ze denkt het alleen maar of ze wil het denken!" „Zoo," zei Loekie, „is het een „zij". .. ben je ook op iemand verliefd, Blik?"

„Nee," antwoordde Blik kortaf, „heelemaal niet, maar je komt in je eenzaamheid tot vreeselijke dingen. Ze is de zuster van een van de rijkste notabelen en als ik die z'n dochter trouw, dan is m'n toekomst gemaakt, snap je?"

„Die tante komt puur uit nieuwsgierigheid. Men noemt haar hier „de wandelende loud-speaker".

„Dan zou ik dat meisje trouwen," raadde Loekie laconiek, terwijl ze een greep naar de pinda's deed.

Blik liet zich weer in z'n stoel vallen.

„Of ik gelukkig word, komt er bij jou ook niet meer op aan," zei hij langzaam.

Loekie wendde het hoofd af. „Och".... zei ze vaag.

Blik wond zich opnieuw op.

„Goed, maar denk je dat dat hier maar zóó gaat? Wat kan ik tegenover haar rijkdom zetten?"

„De pa heeft mij laatst op de sociëteit een duidelijke wenk gegeven. Het betekende dit: mijn dochter plus geld trouwt met 'n man plus capaciteiten... En hoe toon ik die, als er geen patiënten komen?"

Loekie keek erg bedenkelijk. „Hebben de mensen hier dan geen zenuwen?" vroeg ze minachtend, „wat een gekken!"

Toen zwegen ze allebei, elk verzonken in eigen gedachten. Beneden slofte Jans door 't stille huis, sloot de houten blinden voor ieder raam zorgvuldig met de ijzeren stangen. Opeens sprong Loekie overeind.

„Blik!" hijgde ze, „je hebt altijd op mij getrouwd. Doe je dat nog?"

Blik's oogen blonken op. „Loekie," sprak hij, „je ingevingen waren altijd goud waard en als je raad weet... dan geef ik mijn lot als vroeger weer in deze twee kleine sterke handen."

* * *

Den volgenden avond zat de „wandelende loud-speaker" nauwelijks in de wachtkamer of een magere burgerjuffrouw met stalen bril kwam gejaagd binnen.

Ze plantte zich op het puntje van een stoel en keek angstig rond. „Bent u ook ziek?" vroeg ze nieuwsgierig.

De wandelende loudspeaker gaf door een licht kuchje te kennen, dat ze deze vraag ongepast vond.

„Ikke wel," ging de andere onverstoorbaar verder... „as ik twee minute gezete heb, is het net of er een mesje steekt en dan.... Hu! daar is het weer!"

De magere juffrouw sprong plotseling de lucht in, draaide zich woedend om, bekeek scherp met haar bijziende oogen de stoelzitting en zei droevig: „Hoe ken het, dat in dit mooie huis toch ook wespen benne... bij ons buuten is 't vanzelf wat anders.... Heb u hem ook zien vliege.... juffrouw?"

De loudspeaker huiverde.

Gelukkig werd juist de communicatiedeur geopend en de rustige stem van dokter Verhaeren klonk: „U, juffrouw Voordijk?"

De loudspeaker bloosde. „Laat u die patiënte maar voorgaan, dokter, ze schijnt nogal erg te zijn."

„Zooals u wilt," sprak de dokter effen.

De magere juffrouw glipte schichtig weg.

Even later klonken stappen op de

gang, een tikje op de wachtkamerdeur en een correct jongmensch trad binnen. Hij groette beleefd, nam lectuur en bladerde wat.

Juffrouw Voordijk begon een beetje ongeduldig te worden. Ze keek op haar polshorloge, zocht een zakdoek uit haar taschje en snoot nuffig haar neus.

Het jongmensch staarde haar aan en barstte in lachen uit. „Ha! Ha! Ha! Der Trompeter von Säckingen..." riep hij hard.

De loudspeaker rilde als een rietje en keek angstig naar de deur. Het jongmensch deed weer of hij las en zei toen heel gewoon: „U behoeft niet bang te zijn, ik kan alleen maar niet tegen enkele geluiden... mijn broer had het ook en die is door den dokter totaal genezen."

* * *

De electrische schel klonk door huis en toen de loudspeaker iets van deelneming aan het jongmensch wilde betuigen, keek ze in het zonderlingste gezicht, dat ze ooit gezien had. Het jongmensch had de tong uitgestoken en grijsde als een stok-oude neger.

„Bellebellebel", stamelde hij.

Gelukkig verloor dokter Verhaeren de ongelukkige loudspeaker, die als een haas de veilige spreekkamer binnen vluchtte.

* * *

„Het zaakje loopt prachtig," zei Loekie voldaan, toen ze op den derden avond via de spreekkamer en doorloopkast de slaapkamer bereikte, waar haar suite-case stond.

Ze trok haar garderobe van „boerenvrouw uit de streek" uit en ging voor den spiegel zitten om zich „af te schminken."

De wandelende loudspeaker was nu bij Blik binnen en kreeg haar congé, als zijnde genezen.

En over de praktijk van dokter Verhaeren kon ze de beste inlichtingen geven, want de patiënten kwamen van heinde en verre en allen werden in korten tijd genezen.

Loekie poederde haar wangen en hals en hoorde het uit-laait-belletje trillen.

Ze lachte. „Loud-speaker" nu maar flink," zei ze grinnikend in zichzelf en ze neuriede heel zacht een ondeugend liedje.

Dokter Verhaeren sloeg juist z'n boeken dicht, toen hij geluid meende te hooren in de wachtkamer.

Hij ging kijken en vond een oude heer gebogen over een tijdschrift.

Even vloog het door z'n hoofd: „Een mop van Loekie, een nieuwe creatie," maar de heer stond op en kwam met uitgestoken hand naar voren.

„Dokter, ik moet excuus maken, ik ben iets over tijd, maar ik wou u toch nog graag even raadplegen — 't is over mijzelf."

„Mijnheer Voordijk," zei Blik verrast, „komt u binnen."

Er volgde een minzaam, geanimeerd gesprek.

Het lukte den dokter zijn patiënt volkomen gerust te stellen en de heer Voordijk nam afscheid met veel vriendelijke woorden...

„Dokter, ik dank u, ik voel mij geheel gekalmeerd.... En dan nog iets. Het zou mijn vrouw en dochter bepaald een genoegen zijn, wanneer u een oogenblikje van uw kostbaren tijd, voor een bezoekje, wilt afstaan."

Dokter Verhaeren boog vereerd.

„Heel graag, meneer Voordijk. Zoodra ik een avond vrij kan maken, zal ik het u laten weten..." Plotseling zweeg de dokter met oogen star van ontzetting.

Was het verbeelding of werkelijkheid?

Er piepte zacht een deur en de zware groen-peluche gordijnen bewogen even.

Een slanke, welgevormde arm plekte akelig duidelijk tegen den donkeren achtergrond, dan verscheen een massa rossig-kroezend haar en een hooge stem vleide: „Toe Blik, geef mij vast een paar zoute pinda's..." Een paar groote grijze oogen keken vol schrik de beide mannen aan.

„Oei!" zei de stem ontdaan.... „d'r is een echte...!"

NASCHRIFT.

(Overgenomen uit de Nieuwsbode).

Naar wij vernemen heeft Dr. J. W. Verhaeren, zenuwarts, zijn omvangrijke praktijk overgedaan en heeft hij zich voor studie-doeleinden op reis gegeven.

Afghaansche herders op de stoffige landwegen.

De Bronzen Man

Maar, Leslie, hoe kan ik 't je dan zeggen?" vroeg Marcia ernstig.

"Vraag alsjeblieft geen raadseltjes, Marcia. Die heb ik nooit kunnen oplossen. Ik voel alles meer. Ik zie nu al, hoe 't wordt. We zullen een alleraardigst leven hebben samen. Hij heeft een heerlijk humeur en ik ben ook nog al gemakkelijk om mee om te springen. Iedereen zal ons sympathiek vinden en de meesten zullen ons benijden. Marcia, 't is even idyllisch als op 't tooneel. Ik heb net een gevoel of de mensen in hun handen zullen klappen en we hand in hand nog eens voor 't voetlicht zullen moeten treden. Maar een mensch wil nu eenmaal niet leven als in een blijspel, waar iedereen 't ware doet en waar in de laatste acte alles goed afloopt. Begrijp je me?"

"Ik geloof 't niet. Zeer zeker is een gelukkig huwelijk een der mooiste dingen, die er op de wereld bestaan."

"Gelukkig! — Maar geef nu eens een definitie van geluk; daar gaat 't juist om. Er zijn zooveel soorten geluk. Sommigen zijn gelukkig met de zegeningen, die ik juist heb opgesomd, en verlangen niet meer. Maar — maar — ik geloof niet, dat ik er mee zou kunnen volstaan. Ik geloof niet, dat 't voor mij genoeg is, Marcia, en voor jou evenmin."

"Laat mij er buiten, Leslie," viel Marcia haastig in de rede. "Ik ben geen geschikt voorbeeld."

"Jij bent met een man getrouwd," sprak Leslie heftig opeens — "een man, die een geheim met zich omdraagt. Wat zou mij dat laatste kunnen schelen, als ik er van verzekerd was, dat hij steeds als een man gehandeld had?"

Leslie zweeg. Met groote oogen staarde ze strak voor zich uit. Marcia keek haar doordringend aan.

"Ennisvale is nog jong," zei ze, "hij heeft nog weinig meegemaakt. Hij is niet opgegroeid in de ijzermijnen van de Drummonds; toch geloof ik, dat je nooit tevergeefs een beroep op hem zoudt doen, Leslie —"

Maar plotseling zweeg ze, want Leslie sprak — ze sprak eigenaardige woorden en ze had een droomerig blik in de oogen.

"Ik dacht niet aan Ennisvale," zei ze.

Toen zei Marcia niets meer en een diepe stilte heerschte in de groote kamer. Van buiten klonk 't geluid van de voetstappen van Marcus, die heen en weer liep met zijn gast. Toen de stappen aan 't andere einde van 't terras waren en de heeren haar dus niet konden hooren, liep Marcia plotseling naar Leslie toe en legde de hand op den schouder van haar vriendin.

"Wat je ook besluit," zei ze en haar stem klonk vreemd heesch, "maak nooit de vreeselijke fout om te trouwen zonder liefde!"

Leslie keek op en probeerde de gedachten van de ander te lezen.

"Je gelooft dus in liefde in 't huwelijk?"

Bijna zonder 't te willen, ontsnapte 't meisje die vraag. Marcia deed een stap terug, ze was heel bleek.

"Ja, daar geloof ik zeer zeker in," antwoordde ze langzaam. "Ik geloof niet in een huwelijk — in een echt huwelijk — zonder liefde."

Toen liep ze den tuin in, maar ze voegde zich niet bij de beide wandelaars. Vlug ging ze 't trapje af en verdween in den donkeren tuin.

HOOFDSTUK XIX

PERCIVAL EN LESLIE

Oh, Liefste, we zijn terug. Moedertje is er ook bij, en ze wil zoo dolgraag een kopje thee. Ga toch gauw mee naar 't hek!"

Opgewonden kwam 't meisje naar Percival toegevoegen. Twee uur geleden was Ennisvale haar komen halen voor een autoritje en nu bracht hij haar terug. Ze trok Percival mee en voor hij nog goed wist, wat er met hem gebeurde, stond hij al naast den auto.

door E. Everett Green

Ennisvale en Leslie, die ook van de partij geweest waren, staken hem de hand toe.

"Ah, goedemiddag Eastlake," nam Ennisvale 't woord. "We snakken naar een kop thee. Mogen we dus onszelf inviteeren?"

"'t Zal me een feest zijn," antwoordde Percival, "maar daar er weinig gasten op 't schierelland komen, hoop ik, dat u genoegen zult nemen met wat we u aan te bieden hebben."

Uiterlijk bedaard liep Leslie naast haar gastheer, maar inwendig stormde 't en ze gaf zich een flink standje.

"Dwaas kind," mopperde ze. "Ik dacht, dat je er al overheen was. En nu — alleen maar bij 't zien van hem, voel je je al ellendig — Bah! Een man met een knap uiterlijk, maar met 't karakter van een lafaard!"

Tot nu toe had ze nog maar alleen de ontvangkamer gezien van Percival's huis, maar nu ging hij hen voor naar den prachtigen tuin.

Midden op een uitgestrekt grasveld droeg Percival stoelen aan en Leslie nam in een gemakkelijken rieten fauteuil plaats en leunde achterover. Ze keek om zich heen en haar blik bleef rusten op Percival, die zijn pleegkind wenken gaf, hoe ze thee moest zetten. Hij keek haar niet aan, maar stond over 't kind heen gebogen. Zijn gezicht had een zachte uitdrukking, maar toch vond ze 't een krachtig gelaat. Leslie was een van de vrouwen, die zachtheid alleen kunnen apprecieeren in een man, wanneer die karaktertrek gepaard gaat met flinkheid en vastheid van wil.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Marcus Drummond, de zoon van den rijk geworden mijnbezitter Robert Drummond reedde als zestienjarige jongen op een bergtocht in Zwitserland het dochtertje van Lord St. Barbe, Marcia Defresne. Bij die gelegenheid voorspelt de jongen, dat zij eens samen zullen trouwen. Na tien jaren is de adellijke familie St. Barbe totaal verarmd. Om haar familie te redden, vooral ook om haar broer Viscount Ennisvale te kunnen laten studeeren, stemt Marcia toe in een huwelijk met Marcus Drummond. Hij verklaart haar, dat hij haar redder van tien jaar geleden is. Desondanks kan Marcia geen liefde voor hem gevoelen en beschouwt zij hun huwelijk, dat kort daarop wordt voltrokken als een "verstandshuwelijk". Zij nemen hun intrek op Falconer's Hall, een landgoed in de buurt van de mijnen, waarvan Marcus eigenaar is. Op een van haar ritten in den omtrek ontmoet Marcia een knaap, Mark Raleigh, die haar vertelt, dat Marcus Drummond zijn vader heeft vermoord. Marcia tracht aan de misdaad van haar man niet te gelooven, doch zij slaagt hierin slechts ten deele, vooral als Marcus haar verbiedt om alleen een bezoek te brengen in de streek, waar de oude boer Ebenezer Raleigh (vader van den vermoorde) woont. Na deze ontmoeting komt Percival terecht in een verlaten woning in den omtrek, waar Percival Eastlake, vriend van Marcus, en een hartkwaallijder, met een klein meisje een kluisenaarsleven leidt. Marcia verzorgt den patient en naar huis teruggaande, bemerkt zij Marcus te paard, met vóór zich den kleinen Mark Raleigh. Thuisgekomen vertelt Marcus zijn vrouw de geschiedenis van zijn vriend Eastlake. Het kleine meisje is Percival's nichtje, dat hij, op verzoek van haar moeder, Estelle Enderby, die met zijn broer Roland was getrouwd, tot zich heeft genomen. Het kind is wees. Percival voelt zich echter onteerd, omdat zijn komst in Afrika, waarheen zijn broer getrokken was, diens jalouzie heeft wakker geroepen. Hierdoor geraakte Roland nog meer aan den drank, dan reeds het geval was en hij stierf tengevolge van een aanval van delirium. De kleine Marcus Raleigh is een speelkameraadje van "Schatje," gelijk Percival Eastlake zijn nichtje noemt. Tot haar teleurstelling spreekt Marcus Marcia niet over zijn verhouding tot Raleigh. Tijdens de visite's, welke Marcia ontvangt, zinspelen de gasten steeds op een geheim van Wold Hall, het huis, dat Marcus nabij zijn mijnen bezit, dat hij steeds bewoonde vóór zijn huwelijk en ook nu nog gebruikt als hij langeren tijd van huis moet. Marcia bezoekt met haar man de mijnen en bemerkt, dat er moeilijkheden zijn met de arbeiders. Zij gaan samen naar Wold Hall, waar Eastlake en zijn nichtje hen reeds wachten. Thuisgekomen van Wold Hall, dat haar een huis met een geheimzinnige historie schijnt, vindt Marcia een telegram van haar beste vriendin Leslie Moncrieff, die komt logeeren. Een der volgende dagen vertelt Marcia haar, dat Marcus beschuldigd wordt zijn besten vriend te hebben vermoord. Leslie ontmoet op een rit Ebenezer Raleigh, die de beschuldiging volhoudt, dat Marcus zijn zoon heeft vermoord. Later treft zij Ruth Raleigh, de vrouw van den vermoorde, die zegt niet te gelooven in Marcus' schuld. Op den terugweg verdwaalt Leslie en komt terecht op "Dale Farm," waar Rebecca Dugdale, de nicht van de vrouw van Roland Eastlake, woont. Deze beschuldigt Marcus zijdelings van den moord. Op een tuifcst hoort Leslie echter wantrouwen uiten tegen Percival Eastlake. Zij vraagt hem of Marcus de schuldige is, waarop hij ontkennend antwoordt. Ennisvale St. Barbe komt op bezoek. Hij maakt Leslie het hof, die echter in haar hart van Percival houdt.

Hier was een man, die een gezicht had, dat vertrouwen afdwong — een man om te achten — om

No. 14

lief te hebben. En toch — en toch — hoe kon men op zoo'n manier aan hem denken? Had hij niet iets gedaan, dat laag was en verachtelijk? Verborg hij zich niet achter de kracht en de edelmoedigheid van een man, dien hij zijn vriend noemde? Waarom zou ze niet probeeren om van dezen man te weten te komen, wat Marcus haar niet wilde vertellen? Als hij wist, wat er dien vreeselijken nacht gebeurd was, waarom zou hij 't dan voor haar verzwijgen?

Voorzichtig wachtte ze haar kans af en toen Ennisvale met 't kind wegging om den tuin te bekijken, terwijl de thee stond te trekken, begreep ze, dat nu 't geschikte oogenblik gekomen was en diplomatiek bereidde ze den aanval voor.

"Uw pleegkind is een schatje. Ze praat en doet of ze in 't sprookjesland is opgegroeid. Maar wat doet u met haar, wanneer ze ouder wordt?"

"Ik heb mezelf al meermalen die vraag gesteld; maar we hebben nog tijd. Ze is pas zes geworden. En ze is niet bij andere kinderen ten achter. Ik geef haar zelf les."

"Nee, achter is ze zeer zeker niet. Ik vind juist, dat ze in heel veel opzichten haar leeftijd vooruit is. Ze hoort en ze ziet zoo veel. Tot dusverre lijkt alles haar een droomwereld. Maar hoe lang kan dat nog duren?"

"Ik hoop nog een paar jaar. Het leven kan nog hard genoeg voor haar worden. Ik wil niet, dat haar droom voor den tijd verscheurd wordt. Sommigen van ons blijven lang hun idealen en phantasieën behouden. Maar zeer weinig menschen weten hun heele leven die heerlijke opgewektheid en hun jonge illusies te behouden."

Even bleef zijn blik op Leslie rusten. Ze voelde een rilling door zich heen gaan. Ze moest wel opmerken, dat zijn laatste woorden haar karakter gegolden hadden. Maar ze liet niets merken en juist door de inspanning, die dat haar kostte, was haar toon koel.

"Misschien komt de ontgoocheling voor haar vroeg genoeg — doordat ze de bewoners van Hill Top Farm kent."

Verwonderd keek hij haar aan.

"Waarom denkt u dat?"

"'t Kind komt er dikwijls. Ze speelt met den kleinen jongen. Mark weet te veel — of te weinig. Te zijner tijd zal hij zijn vriendinnetje vertellen, wat hij gehoord heeft. De droomen van 't kind zullen plaats moeten maken voor de harde werkelijkheid van de een of andere tragedie — nu nog een geheim. Mijnheer Eastlake, beseft u wel, dat 't laatste hoofdstuk van 't drama nog niet geschreven is?"

Ze had 't kind gebruikt als middel om tot haar doel te komen. 't Kwam niet in haar op om te denken, dat 't leven van 't kind veel treuriger zou worden, wanneer haar theorie waar bleek, dan wanneer alles bleef, zooals 't nu was. Ze had Percival duidelijk gemaakt, dat ze een voor gevoel had van naderend onheil en dat was haar voorloopig genoeg.

Hij keek haar strak aan. Zijn gezicht stond heel ernstig. Er was iets uitdrukkelijk vragends in zijn blik, zooals ze eenige dagen geleden Marcus ook had zien kijken, toen ze 't gesprek op hetzelfde onderwerp had gebracht. Ze wachtte niet tot Percival iets zeggen zou. Vlug, hartstochtelijk stootte ze uit:

"Zoo lang Ebenezer Raleigh overtuigd blijft, dat Marcus Drummond de moordenaar van zijn zoon is, zoo lang ben ik overtuigd, dat Marcus' veiligheid gevaar loopt. Ik ben bij de boerderij geweest. Ik heb Ruth Raleigh gesproken. Ik geloof, dat er een complot bestaat. Ik ben er van overtuigd, dat hij 't ook weet. Maar hij is een dapper man — en dappere menschen zijn dikwijls onvoor-

zichtig. U bent zijn vriend. Bent u dan nooit bang voor zijn veiligheid?"

„Heel dikwijls,” antwoordde Percival zacht.

Plotseling sprong Leslie op en ging recht voor hem staan.

„Waarom doet u dan geen enkele poging om het gevaar af te wenden?"

„Wat kan ik doen?"

„U kunt precies vertellen, wat er dien nacht op Wold Hall gebeurd is. U bent er geweest.” Ze wist niet, dat deze woorden waarheid bevatten. Vreemden hadden 't vermoed, maar ze had de waarheid daarvan nooit kunnen toetsen.

Ruth Raleigh is even onduidelijk en ondoorgrondelijk geweest als Marcus. Haar eenig doel was dezen man onvoorbereid aan te vallen, in de hoop dat hij zich daardoor zou verraden. Hij was ook opgestaan — een lange gestalte, afgeteekend tegen het gouden zonnelicht. Ze wilde, dat de gloed minder stralend was; 't verblindde haar oogen, zoodat ze zijn trekken niet duidelijk kon onderscheiden.

„Ik weet niet, wat u bedoelt, juffrouw Moncrieff,” antwoordde hij langzaam.

„Ik bedoel, dat u, als u wilt, den naam van Marcus Drummond kunt zuiveren — en u blijft zwijgen.”

„Marcus Drummond is onmiddellijk in eere hersteld. Men behoefde nooit aan zijn schuld te gelooven.”

„Men twijfelt echter. Ebenezer Raleigh zegt, dat hij schuldig is en vervolgt hem met zijn wraak. Ik zeg u, dat tenzij de naam van den moordenaar bekend wordt, er altijd een vlek op Marcus' naam zal blijven rusten. Als u dat niet weet, is 't omdat u 't leven leidt van een kluizenaar en de praatjes der menschen u op 't schiereiland niet kunnen bereiken. Maar behalve dat — u kent de wraakzucht van den ouden man. Waarom laat u Marcus gevaar loopen, als u weet, dat één woord van u hem van elke blaam kan zuiveren?"

Ze beefde van opwinding. Ze wist niet zeker of ze niet te ver ging.

Toen sprak hij en zijn stem scheen van verren afstand te komen.

„Ik handel op bevel van Marcus zelf,” zei hij.

„Dat geloof ik. Marcus is juist de man om zich te willen opofferen voor een vriend. Maar is 't rechtvaardig — om 't hem te laten doen?"

„Dat heb ik mezelf meer dan eens afgevraagd,” antwoordde Percival. „Ik heb de zaak herhaalde malen met hem besproken, maar ik kan hem niet overtuigen.”

Haar oogen schoten vlammen. „Waarom neemt u dan niet zelf het heft in handen en spreekt als een man? Als u werkelijk een man was —”

Ze hield op. Ze wilde niet al te duidelijk zijn. Ze was bang, dat hij de verachting in haar stem toch al had moeten hooren.

„Marcus Drummond laat zich niet gemakkelijk overtuigen,” antwoordde Percival en zijn toon was gedwongen.

Plotseling beet ze hem toe: „Wat een gemakkelijk argument voor u!"

Nog steeds bleef hij even kalm, hij sprak meer nadenkend dan verklarend.

„En toch geloof ik, dat Marcus in deze zaak heeft te beslissen. Ik kan 't niet met hem eens zijn, maar ik kan niet tegen zijn wil in handelen.”

„Oh!" riep Leslie, ze kneep haar handen in elkaar en haar stem was nu nog slechts fluisterend. „Oh, dat u zoo kunt spreken!"

Plotseling scheen hij als uit een verdooving te ontwaken. Hij deed een stap naar voren en sprak op heel anderen toon.

„Juffrouw Moncrieff — u hebt me overvallen. Maar nu heb ik ook 't recht om een vraag te stel-

len. Wat weet u van 't geheim van Wold Hall?"

„Ik weet minder dan ik vermoed; maar ik geloof, dat mijn vermoeden niet ver van de waarheid is.”

Hij antwoordde niet, maar bestudeerde haar oplettend.

Nog een laatste troef speelde ze uit.

„Marcus is getrouwd. Hij heeft nu een vrouw om aan te denken. Misschien begrijpt hij zelf nog niet, wat dat allemaal inhoudt. Begrijpt u 't niet voor hem? Moet zijn vrouw óók opgeofferd worden?"

Toen zweeg ze. Al haar kruit was verschoten. Ze wist, dat ze in haar hart hem beschuldigd had van veel, dat laag was en verachtelijk. Begreep hij dat? Maar dat moest toch. En van dit moment af moest hij haar verafschuwen.

Maar bij die gedachte schoten haar de tranen in de oogen en ze kreeg een prop in haar keel. Maar als haar woorden er toe hadden bijgedragen om 't geluk van Marcia te verzekeren, wat hinderde 't dan? Langzaam verwijderde ze zich, maar ze hoorde, dat Percival haar volgde.

„Moedertje,” hoorde ze 't opgewonden stemmetje van 't kind, „de auto staat al op u te wachten.” Vlug stapte Leslie in; ze wuifde 't kind goedendag, Ennisvale bedankte voor de gastvrijheid, Percival was op kleinen afstand blijven staan.

HOOFDSTUK XX

DE STEM VAN HET VOLK

Marcia zat alleen in haar rijk gemeubileerd boudoir. Ze had een opengeslagen boek op haar schoot, maar al zeker een kwartier had ze dezelfde bladzij voor zich.

De winter kwam vroeger in deze noordelijke streek dan Marcia verwacht had. Ze rilde en een bezorgde trek kwam op haar gezicht.

„Ik wou, dat Marcus thuis was,” zei ze half luid.

Marcus was weer naar Wold Hall. Den laatsten

tijd werden zijn bezoeken aan de mijn weer veelvuldiger. Een inwendige stem fluisterde Marcia toe, dat daar niet alles naar wensch ging. Marcus zelf zei er niets van. Hij kwam en ging met dezelfde kalmte, die hem steeds kenmerkte. Hij wilde, dat Marcia 't zelfde leventje zou leiden als ze tot nu toe gedaan had en hij was 't die Leslie gevraagd had om gedurende de herfstmaanden nog hun gast te zijn. Hij vertelde, dat hij veel weg zou moeten en hij had graag, dat Marcia dan lief gezelschap had. Leslie had dolgraag toegestemd en onmiddellijk eenige uitnoodigingen afgeschreven om bij haar vriendin te kunnen blijven. Maar Marcia wist eigenlijk niet of ze er wel blij om was. Want steeds sterker werd haar overtuiging, dat 't eigenlijke leven van Marcus niet op Falconer's Hall geleefd werd. Hij hoorde daar niet, behalve dan in naam. Wold Hall en de mijnen hadden hem in hun greep. Terwijl ze zoo in de vlammen zat te turen, riep ze plotseling: „Ik hoor daar te zijn — met hem — op Wold Hall. Als er gevaar dreigt, heb ik 't recht om dat te weten — om 't met hem te deelen. En hij laat me hier, waar ik omgeven ben door luxe — en hij strijdt den strijd — alleen.”

't Was een vreemde klacht voor Marcia — zij, die niet met haar man getrouwd was om zijn leven te deelen, maar om haar deel van 't contract, waarvan ze de voordeelen aan haar kant wist, na te komen. Ze zag hem nu slechts zelden alleen. Met Leslie altijd in huis en Ennisvale, die naar eigen goeddunken kwam en ging, was er weinig gelegenheid voor een rustig tête-à-tête met haar man. Tot 's avonds laat zat hij in zijn kamer te werken, hij stond altijd vroeg op, was zelfs dikwijls een uur voor 't ontbijt al naar de mijnen.

En terwijl ze over dit alles zat na te denken, welden groote, brandende tranen in Marcia's oogen op en plotseling begon ze een gesprek met zichzelf.

„Wat kan 't me ook schelen? Wat gaat 't me feitelijk aan? Waarom verlang ik naar zijn vertrouwen? Waarom wil ik zijn eigenlijke leven deelen?

Als hij van me hield, zou hij 't begrijpen, hij zou me laten deelen in zijn belangen. En als hij niet van me houdt, waarom is hij dan met me getrouwd? Waarom heeft hij dan dertien jaar lang voor me gewerkt en op me gewacht — en me tenslotte tot zijn gevangene gemaakt? Waarom heb ik geen hekel aan hem, omdat hij dertien jaar lang koelbloedig alleen pogingen in 't werk heeft gesteld om tot zijn doel te geraken? Als ik daaraan denk, moet ik veeleer trotsch zijn, dat hij mijn beeld zoo trouw heeft bewaard. Ik moest me eigenlijk vernederd voelen, maar dat doe ik niet. Is 't zoover gekomen? Beteekent dit alles, dat ik van hem houd? — juist, wanneer 't er op gaat lijken, dat hij elke gedachte om van mij te gaan houden, heeft opgegeven?"

Ze frommelde haar fijne zakdoekje ineen, plotseling scheurde ze 't doormidden. Ze moest lucht geven aan haar gevoelens. Een bitter lachje speelde om haar lippen.

„Is 't een voorteken?" vroeg ze zich af. „Maar dat kan toch niet. Al zijn we niet verbonden door liefde, onze huwelijksband is toch hechter dan dit dunne batist.”

Toen hield ze plotseling haar adem in, ze luisterde aandachtig, haar hart bonsde wild. Ze hoorde de voetstappen van een man — die vlug naderkwamen. 't Waren niet de zachte stappen van een bediende. Was 't Marcus, die onverwacht terugkwam — Marcus, dien ze ver weg waande?

De deur vloog open, bemodderd en bespat stond Ennisvale op den drempel. Zijn gezicht had een eigenaardige uitdrukking. Ennisvale keek haast nooit ernstig of boos.

Voor het venster.

(Foto M.G.M.)

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Tusschen zestien en achttien en daarboven.

De tegenwoordige mode bracht alleraardigste modellen voor de jonge meisjes, modellen in overeenstemming met de jeugdige figuurtjes waarvoor ze werden ontworpen.

Daar is, bijvoorbeeld, het ensemble van donkerblauw met wit of zacht rose: een donkerblauwe rok met bretels, wit of rose zijden blouse met 'n aardigen jabot of 'n stuk of drie onder elkaar geplaatste vlinderstrikjes van voren en de bijpassende mantel met 'n garnering van bretels, welke van onderen nog even onder de ceintuur uitkijken.

Daar zijn alleraardigste jurken voor alledag; 'n lang lijf, van voren dicht geknoopt boven den eenigszins wijd uitvallenden rok, half lange mouwtjes, 'n smal ceintuurtje en 'n rond ruim wit kraagje om den ronden hals.

Een fluweelen jurk, nauw om de taille sluitend, met 'n smalle ceintuur, de rok eenigszins wijd, kan men iets heel jeugdigs geven door een jabotje, wit of in zachte pasteltint, van zijden lint, aan weerskanten van 'n smal biesje fluweel, ter lengte van de taille, aangeregen. Bij den hals wordt zoo'n jabot afgewerkt met 'n sierlijk strikje van lint en met eenzelfde strik wordt de jabot van onderen vastgemaakt aan de ceintuur.

Fluweel is tegenwoordig in zóo velerlei soorten en prijzen beschikbaar, er zijn zulke alleraardigste fluweelsoorten tegen werkelijk geringe prijzen in den handel en dit materiaal vormt zulk een warme en sterke dracht, dat het voor den winter wel aanbevelenswaardig is.

Fluweel is geschikt voor allerlei, voor japonnen, mantelcostuums, voor korte mantels om bij avondtoilet te

dragen, voor de zoogenaamde „bridge-coats”, die distinctie kunnen geven aan 'n eenvoudige zijden jurk.

Bij het verwerken van fluweel dient men erop te letten, dat de vleug naar boven wordt genomen. De kleur ervan komt dan mooier uit en men heeft minder last van opschuiven, wanneer het fluweel in aanraking komt met ander materiaal — bijvoorbeeld met de zijden

Astrakan-mantel met zeer aparte garnering van kraag en manchetten.

Eenvoudige namiddag-japon van blauw crêpe de chine.

voering van den mantel, dien men erover heen draagt.

Fluweel kan ook gestreken worden, al geldt over het algemeen de meening, dat dit niet goed mogelijk is. Men moet echter voor het strijken van fluweel met z'n tweeën zijn — één, die de stof strak ophoudt, en een tweede, die er aan den linkerkant overheen strijkt, waarbij zorg moet worden gedragen, dat het strijkijzer nergens wordt stil gehouden, daar dit anders een indruk zou veroorzaken.

Voor meer gekleede japonnen wordt meestal een luchtiger materiaal genomen dan fluweel.

Het in zeer eenvoudige lijnen gehouden toiletje onzer eerste afbeelding, van Dupon Maquin, is uitgevoerd in blauw crêpe de chine. Het prinsesmodel heeft enkel een garnering van uitgeschulpte banen op den rok en een smalle ceintuur.

Het tweede model van zwart crêpe georgette, ontworpen door Vergnaud, is heel wat bewerkelijker, door al de fijne opnaaisels, de geplooiden voorbaan, welke overgaat in een geplooiden strook, en de smallere, eenigszins klokkende strooken daar boven. Een glinsterende gesp, ter afsluiting van de ceintuur, onder de overbloesende taille, verlevendigt het zwart.

De astrakanmantel onzer derde afbeelding, van Chanel Perrier & Co. heeft een apart model kraag en manchetten. Deze fraaie jas wordt onder de heupen eenigszins wijder.

Namiddagtoilet van zwart crêpe marocain, met garnering van opnaaisels en strooken.

langs iederen kant; trek het zoo aan, dat het einde het begin een stukje overlapt. De omgeslagen naad kan onzichtbaar vastgestikt worden met een draad van het bekleedsel zelf.

Plak een stuk smal galon om den rand van het deksel.

Nu de kersen-versiering.

Op een stuk gaas worden de bladeren gewerkt; voor de kersen zijn houten kralen noodig met een groot gat. Gebruik een naald met een dunnen platten draad van rood raffia voor de vruchten, steek met de naald door het gat en over de kraal (zie steek). Werk het af door de raffia-einden aan elkaar te binden en den knoop in het gat te trekken.

Het steeltje maken we door een groenen draad door het gat te trekken; een knoop wordt gemaakt, juist groot genoeg, dat hij in het gat komt, zonder dat we hem er door halen.

De bladeren worden op het kanvas geteekend en van groen raffia gewerkt in 'n langen knoops-gatensteek, van de nerf naar den kant; knip het raffia-linnen rondom weg.

Maak een willekeurig trosje van de kersen en de bladeren, bevestig ze met een paar steken op den bovenkant van het deksel en uw biscuit-blik is klaar.

Wat we van oude blikken kunnen maken

Een praktisch aardig voorwerpje kunnen we van een oud blik maken. We bedekken het met linnen-gaas of stevige brocaat-stof.

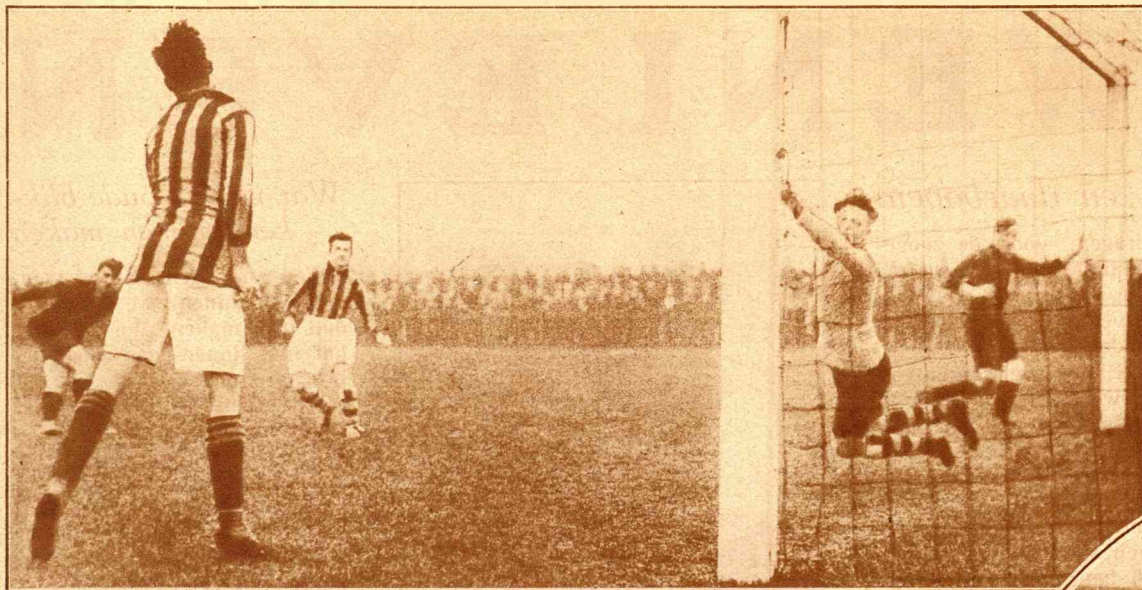
Elk biscuit- of toffee-blik met los deksel kan er voor gebruikt worden. Neem een stuk gaas of brocaat-stof, groot genoeg, om het deksel van het blik te bedekken, met een halven c.M. voor het omslaan aan den binnenkant.

Gebruik metaallijm en strijk het gelijkmatig over den bovenkant en de zijanten van het deksel, en laat het zoo een halve minuut zitten, om het flink kleverig te doen worden.

Leg nu de stof er boven op, druk het stevig aan en sla den extra halven c.M. naar binnen; leg het daarna opzij om te drogen. De zijanten van het blik kunnen bedekt worden met een lap stof, aaneengeknapt; meet het blik eerst rondom en voeg $2\frac{1}{2}$ c.M. toe om vast te maken. Meet de hoogte en voeg 3 c.M. toe. Gebruik $1\frac{1}{2}$ c.M. om van boven en onder om te slaan, lijn het vlak vast, draai om en begin te plakken aan den hoek van een korten zijkant.

Smeer het blik van buiten in; wanneer het een weinig ingedroogd is, wordt het doek erom gespannen en gladgestreken

PAULA DEROSE.

De tweestrijd R.C.H.-E.D.O. te Haarlem. De bezoekers wonnen met 3-2. Moment uit den strijd. Noch Krom, noch de R.C.H.-doelman kunnen verhinderen dat E.D.O. scoort.

Sport van Zondag

Blauw-Wit, dat nog steeds onder de leidende ploegen in afdeling II mocht worden gerekend, heeft zich door nummer laatst van de ranglijst V.S.V., een 2—1-nederlaag toe laten brengen. De achterstand op de Rotterdamsche clubs, Feijenoord vooral, is nu zoo groot, dat wij ons met betrekking tot het kampioenschap in deze afdeling geen illusies meer durven stellen.

De Velsroorder club heeft haar blauw-witte tegenstanders er op een regelmatige wijze onder gehouden. Geenszins zullen de weinig talrijke bezoekers in het stadion den indruk hebben gekregen dat hier nummer laatst tegen één der best geplaatsten in actie was. Wij gelooven zelfs, dat Blauw-Wit er met deze minieme nederlaag nog genadig is afgekomen.

Dat het krachtsverschil in deze afdeling uitermate gering is — men denke maar aan de nederlaag van Sparta tegen K.F.C. — wordt niet alleen bewezen door de uitslagen, doch bevestigd door de volgorde op de ranglijst. Schakelen we de beide Rotterdamsche clubs uit, dan volgt er een heele rij van ploegen die voor de laatste plaats in aanmerking komen en zelfs Blauw-Wit met zijn elf punten uit tien wedstrijden kan als het tegenloopt, door het verlies van eenige wedstrijden een geweldige duikeling maken.

Ajax heeft er door een 4—2-overwinning op Excelsior in Rotterdam voor gezorgd, dat het niet te ver van het leidende Z.F.C. verwijderd raakte. Hier geeft het lijstje een duidelijker beeld van de sterkere en zwakke clubs. De elftallen van Excelsior, V.U.C. en H.F.C. zijn heel wat minder dan het bovenste viertal. Het krijgt er hier allen schijn van dat de strijd om den kampioentitel zal worden uitgevochten tusschen Zaandam en de hoofdstad. Wel volgt D.F.C. b.v. Ajax op den voet, doch wij gelooven zeker, dat de Dordtenaren nog te veel punten zullen verspelen om een serieuze kans te maken.

Onderaan wordt de toestand voor H.F.C. meer en meer critiek. Wel werd behalve Excelsior ook V.U.C. geslagen, doch Stormvogels beweegt zich meer en meer naar boven. Wanneer men nagaat, dat het doelpunten maken voor den aanval der Haarlemmers een vrijwel niet op te lossen probleem is, ziet het er werkelijk donker voor hen uit.

Bij Stormvogels in IJmuiden heeft zich Zondag een vreemd tooneel afgespeeld. Daar liet scheidsrechter Boekman den wedstrijd tien minuten na de rust staken, gezien de spelers van de Vogels en die van Hermes-D.V.S. elkaar allerlei onparlementaire lieflijkheden naar het hoofd gooiden. Op zichzelf juichen wij dezen maatregel van harte toe. Spelers, die zichzelf niet kunnen beheerschen, ook bij de taal die ze gebruiken, hooren op het voetbalveld niet thuis. Niet juist vonden wij het echter, dat de heer Boekman heel het voetballende gezelschap naar de kleedkamers riep om het daar goede sportmanieren te leeren. Dat vestigde vooral op het publiek, dat niet precies wist wat er aan de hand was, een vreemden indruk, zoodat de politie er tenslotte aan te pas moest komen om het veld te ontruimen. Machtsvertoon heeft niet altijd een gunstige uitwerking. Maar nog eens, indien de heer Boekman er in het vervolg op wil letten dat men elkaar op het voetbalveld niet al te veel aardigs in de ooren fluistert, dan verricht

hij daarmee zeker een uitstekend werk. Want tenslotte zijn in negen van de tien gevallen aan ruw spel en de gevolgen daarvan, scheldwoorden en hatelijkheden voorafgegaan. Door die te voorkomen, smooit men werkelijk het kwaad in de kiem.

Nog een enkel woord over de verrichtingen der tweede klassers. D.E.C. herstelde zich en klopte T.O.G. met niet minder dan 5—1. Zeeburgia was maar weinig minder op schot. De 4—1 overwinning op Hollandia doet de hoop weer herleven in het

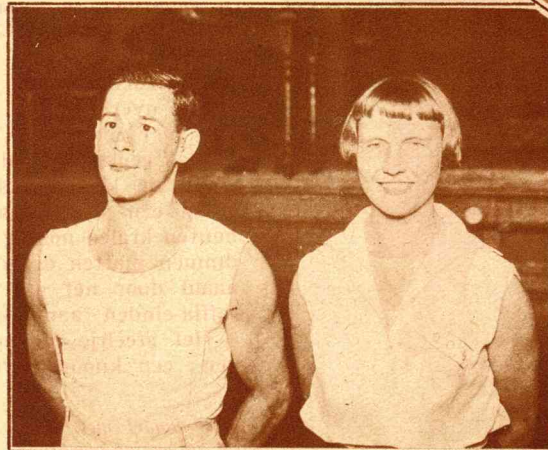
Zeeburgiaansche kamp. Kansloos zijn de whites nog lang niet.

A.F.C. kwam minder goed voor den dag en liet zich in Zaandam met 3—1 slaan door Z.V.V., dat bijzonder goed op dreef schijnt. Intusschen duikt A.F.C. snel naar beneden.

In de andere afdeling zorgde Spartaan er door een 3—2-overwinning op Hercules voor, dat het verlies van 1 punt te Bloemendaal D.W.S. niet al te veel schaadde. Haarlem spint de laatste weken zijde, daar zoowel Hercules als D.W.S. in twee wedstrijden drie punten verspeelden. De spanning wordt hier steeds grooter. V.V.A. zag geen kans om revanche te nemen op de Haarlemsche roodbroeken. Zelfs werd de nederlaag nu nog beduidend grooter dan eertijds in de Spaarnestad.

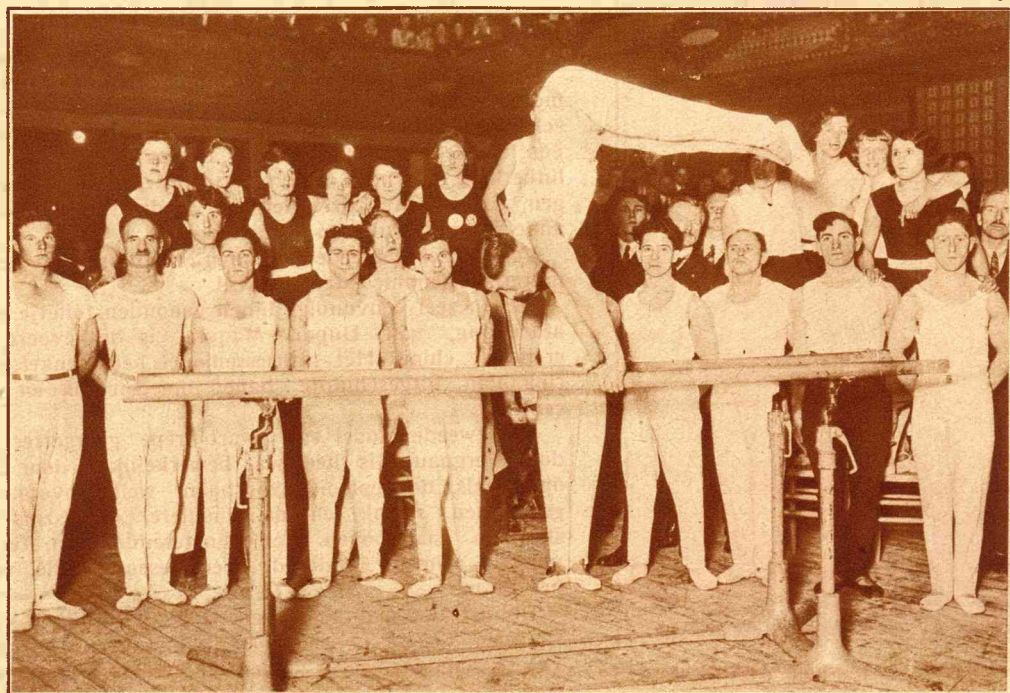

Foto uit den wedstrijd Blauw-Wit-V.S.V. (1-2) in het Stadion. Een onderbroken aanval der zebra's

Turnwedstrijden om het persoonlijk kampioenschap van Nederland te Utrecht. Op onze kiek de beide kampioenen, links de heer Melkman, rechts mej. W. Wolzak.

Kiekie tijdens de turnwedstrijden om het persoonlijk kampioenschap van Nederland te Utrecht. De heer Melkman in gevouwen handstand aan de brug.

Zeilschip in de Achtergracht.*Winterlaantje.*

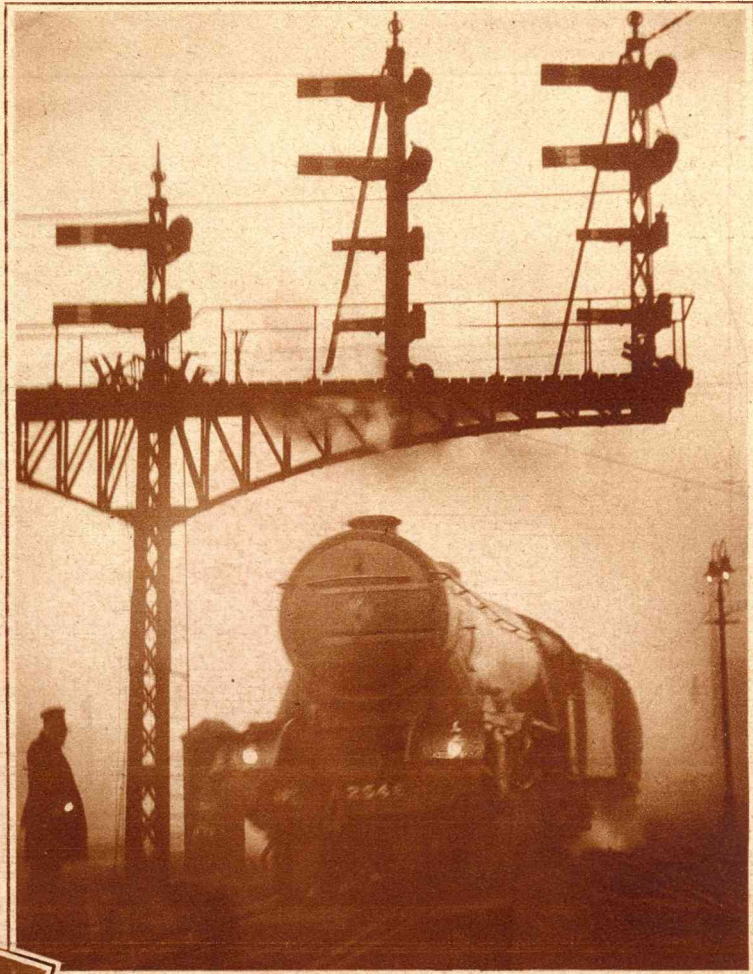
WINTERDAG

IN DEN HELDER

*De marine-
dokken.*

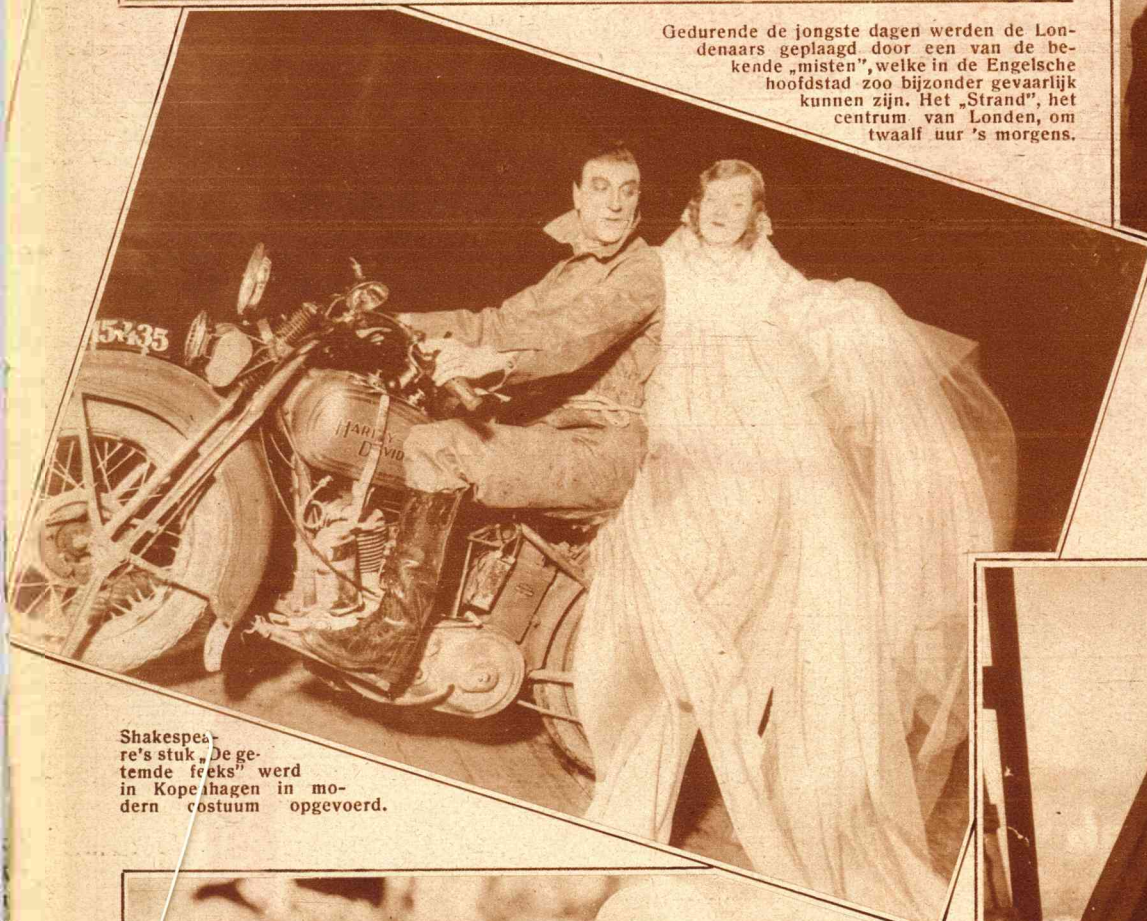

Gedurende de jongste dagen werden de Londenaren geplaagd door een van de bekende „misten”, welke in de Engelsche hoofdstad zoo bijzonder gevaarlijk kunnen zijn. Het „Strand”, het centrum van Londen, om twaalf uur 's morgens.

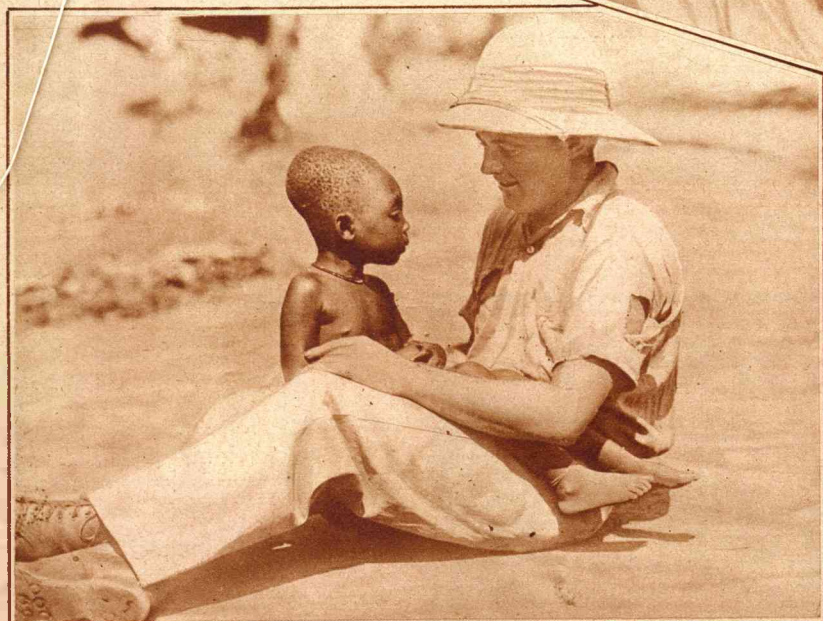

Het treinverkeer ondervindt op zulke mistige dagen onvermijdelijk belangrijke vertraging. Een sneltrein wordt 't King Cross station binnengeloosd.

Uit de heele Wereld

Shakespeare's stuk „De getemde feeks” werd in Kopenhagen in modern costume opgevoerd.

De Duitsche ontdekkingsreiziger Hoefler heeft een expeditie geleid naar het zwarte Pigmeeënvolk in Afrika. Hier ziet men den vorschermet een der dwergen kinderen, die allen een eigenaardigen spitsen schedel bezitten.

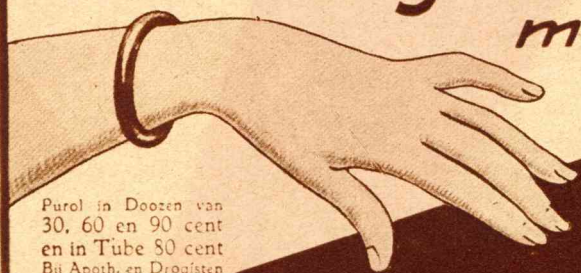
Geen last van duizeligheid moet de man hebben, die werkzaam is aan den meermast voor luchtschepen, welke midden in New-York verrijst.

Regenstemming op den Nieuwendijk.

Verzorg Uw Handen met

Purol in Doozen van
30, 60 en 90 cent
en in Tube 80 cent
Bij Apoth. en Drogisten

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws

is van groot belang

voor uw onderneming